ΕΤΟΣ Β' ΑΡΙΘ. 24

ΗΦΥΣΙΣ

15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1902

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ φρ. 16
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ φρ. 20

Διευθυντὴς καὶ ἐκδότης
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΑΘΗΝΗΣΙ ΟΔΟΣ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 14.
Παρὰ τὸν σταθμὸν Σιδ. Ἀθην. Πειραιῶς

ΙΔΙΟΤΗΣ ΤΩΝ ΥΠΕΡΚΟΣΜΙΩΝ ΟΝΤΩΝ

ΦΥΣΙΚΗ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΕΞΕΤΑΣΙΣ ΑΥΤΩΝ

(συνέχεια καὶ τέλος)

ΕΝ φρονοῦμεν παντάπασιν, ὅπως ὁ Pouchet ἐν τῷ «Σύμπαντί του» καὶ ὁ γερμανὸς φυσιολόγος Bremser, ὅτι καὶ ἡ ὕλη κινεῖται καὶ ὅτι πνεῦμα καὶ ὕλη ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἐνεργοῦσι, διατάσσουσι καὶ ἐκτελοῦσιν ἐν τῇ αὐτῇ μοίρᾳ, οὔτε, κατὰ τοὺς ἀρχαιοτέρους φυσιολόγους, ὅτι ἡ ὕλη εἶναι δύναμις αὐτεξούσιος, ἀφ' ἑαυτῆς ἀπορρέουσα, εἴτε καὶ δι' ἄλλου δημιουργηθεῖσα. Ἀλλοίμονον εἰς τὴν κανονικὴν ἐξέλιξιν τοῦ πνεύματος, ἂν τοῦτο εἶχε πάντοτε τὸν ἀγῶνα τῆς πάλης πρὸς τὴν ὕλην καὶ ἂν ἐν τῷ βασιλείῳ της ἡ ὕλη ἦν ἀκαταμάχητος, ὡς ἔδει νὰ ᾖ.

Τοὐναντίον φρονοῦμεν μετὰ τῆς νεωτέρας φιλοσοφίας, ὅτι τὸ πνεῦμα ἦν ἀρχῆθεν πνεῦμα, πνεῦμα ἤδη ἐπικρατεῖ καὶ πνεῦμα ἔσεται τὸ ἀπέραντον διάστημα, ὁ ὅλος κόσμος, τὸ πληροῦν τὸ σύμπαν χάος καὶ ἑπομένως ἡ ὕλη δημιούργημα καὶ ὑποτακτική αὐτοῦ.

Τοῦτο δὲ ἀκριβῶς ἀποδείκνυται ἐν τῇ γῇ ἐν τῷ αἰθέρι, ταῖς ἀπωτέραις καὶ ἀνωτέραις ἔτι χώραις, ὅπου ἀνέκαθεν τὸ πνεῦμα φαίνεται δημιουργοῦν καὶ διέπον τὰ πάντα. Ἡ ὕλη εἶναι τὸ νεκρὸν πάντοτε καὶ πάσχον σημεῖον, τὸ δὲ πνεῦμα ἡ κινοῦσα καὶ ρέπουσα δύναμις, δημιουργοῦσα καὶ ἀνισταμένη.

Αἱ διανοητικαὶ δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου εἰσὶν ἐπίσης ἀνέκαθεν ἀσθενεῖς καὶ περιωρισμέναι ἐνταῦθα καὶ τοῦτο φυσικῶς, καθόσον ἔχοντες νὰ διατρέξωμεν βραχὺν ζωϊκὸν βίον καὶ προκειμένου τοῦ πνεύματος νὰ διέλθῃ ἀφ' ὅλων τῶν φάσεων τῶν διεπόντων τὴν φύσιν ἅπασαν ἀκατανοήτων ἡμῖν νόμων, ἀρχομένου ἀπὸ τῶν τῆς γῆς, ἀνώτεραι διανοητικαὶ δυνάμεις θὰ ἦσαν αὐτῷ ὅλως περιτταὶ πρὸς τοῦτο ἐνθάδε. Καὶ δή, οὔτε ἀποστάσεις μεγάλας ὑφίσταται ἀνάγκη ἐπείγουσα νὰ διατρέχωμεν ἐνταῦθα, οὔτε διαστήματα ἀπώτερα νὰ βλέπωμεν, οὔτε ἀπό τι συνίστανται αἱ δυνάμεις τοῦ κόσμου ἐπιτρέπεται ἡμῖν νὰ γνωρίζωμεν, οὔτε τὸ ἄπειρον ἀχανὲς νὰ διακρίνωμεν ὑπάρχει εὔλογος περίστασις, ἐκτὸς τῆς περιεργείας, βεβαίως. Ὧδε ἔγκειται στασιμότης πνεύματος καὶ ἰδεῶν, ἀφασία ἐρεύνης καὶ παρατηρήσεως, ἀπόλαυσις δὲ ἐν δικαίῳ μέτρῳ τῶν ἐγκοσμίων ἀγαθῶν, ἕως ὅτου ἀπαλλαττομένης τῆς ὕλης ἀπὸ τῆς κινήσεως, ἡ ψυχὴ περιβληθῇ συντελεστικοτέραν τῷ σκοπῷ της καὶ ἐλαφροτέραν τῇ διασκευῇ της διάμεσον ὕλην μετὰ τῶν σχετικῶν αὐτῇ δυνάμεων, συνῳδὰ τῇ φύσει τοῦ αἰθερίου διαμερίσματος, ἐν ᾧ προώρισται νὰ μεταβῇ.

Ἡ περιγραφὴ ἐνταῦθα καθ' ὡρισμένον τύπον τῆς φύσεως τῶν ἀποτελουσῶν τὰ ὑπερκόσμια ὄντα δυνάμεώς ἐστιν ἀδύνατος καὶ δὴ δυσχερής, ὡς μὴ γνωρίζοντες ἔτι ἐπ' ἀκριβῶς τ' ἀποτελοῦντα τὸν αἰθέριον κόσμον στοιχεῖα καὶ καθόσον ἀνάγονται εἰς ἠθικὰς ἀνάγκας, ὧν οὐδεμίαν ἰδέαν ἡμεῖς ἔχομεν. Ὥστε περιορισθῶμεν ἤδη εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ βαθμοῦ τῆς τελειοποιήσεως μόνον, ἣν δύναται ν' ἀποκτήσῃ ἡ περιαγομένη ἐντεῦθεν εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα ἀνθρωπίνη ψυχή.

Ἡ προσοχή, ἡ σκέψις, τὸ λογικόν, ἡ θέλησις καὶ ἡ κρίσις, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὸ ἐγώ μας ἐνταῦθα, ἀπολαμβάνουσιν ἀναντιρρήτως μετὰ τὸν γήϊνον θάνατον τοῦ σώματος, παρὰ τῷ ὑπερκοσμίῳ ὄντι, ὅλως ἰδιάζουσαν δύναμιν, ἐλευθερίαν καὶ ἀσφάλειαν. Ὁ Πλάτων, ὁ La Bruyère καὶ ἄλλοι ὀρθῶς εἶπον, ὅτι, οὐδὲν σπανιώτερον τῆς *ἀγχινοίας* ἐν τῷ κόσμῳ καὶ ἀληθῶς, μεταξὺ ἑκατὸν ἀνθρώπων εἷς μόνον δύναται νὰ ἔχῃ ὀρθὴν κρίσιν, καθόσον ἡ ἀμάθεια, αἱ προλήψεις, αἱ ἀνάγκαι,

τὰ πάθη κτλ. ἀντίκεινται τῇ κρίσει. Συνεπῶς, τῶν αἰτίων τούτων αἰρομένων ἀπὸ τῶν κατοίκων τῶν αἰθερίων κόσμων, ἡ ὀρθὴ κρίσις ἐκεῖσε δέον ἁπλέτως καὶ ἀκωλύτως νὰ κυριαρχῇ. Ὅ,τι δὲ φυσικῶς ἐδῶ εἶναι ἐξαίρεσις, ἐκεῖ εἶναι γενικὸς κανών. Οἵα σοφία, ὄντως δικαία, ὑψηλοτάτη καὶ θαυμασία!

Ἡ μνήμη, ἥτις κατὰ περίεργον συγκυρίαν, ἐνταῦθα μόλις ἄρχεται ἀναφαινομένη ἓν ἔτος μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ βρέφους καὶ σβέννυται εἰς τὸ γῆρας, ὁμοιάζει καθ' ὅλα πρὸς τοὺς ὀφθαλμούς μας, οἵτινες βλέπουσιν εἰς τὸ φῶς καὶ ἀμαυροῦνται εἰς τὸ σκότος. Ἡ μνήμη ἀκολουθεῖ τὴν ζωήν, ἀπομακρύνεται τοῦ θανάτου καὶ ἀναλαμβάνει μετὰ τὴν ἀνάστασιν, ὅτε τὰ πάντα τῇ ἀποκαλύπτονται ἐκ νέου, τὰ πάντα τῇ ἐμφανίζονται, πάντα ἀναγνωρίζουσα καὶ τὰ ἄγνωστα μανθάνουσα διὰ πλείονος γνώσεως καὶ ἀσφαλείας.

Καὶ τί ὀρθότερον τούτου;

Ἤδη ἐξετάσωμεν ἐν ὀλίγοις ἐν ὁποίᾳ διαλέκτῳ συνεννοοῦνται τὰ ὑπερκόσμια ὄντα. Διατηροῦσι τὰς ἐπὶ τῆς γῆς πολυποικίλας συνθήκας τῆς ἀνταποκρίσεως κατὰ ἔθνη καὶ φυσιολογικὰς καταστάσεις;

Ἡ γλῶσσα ἐν τῇ πνευματικῇ ζωῇ εἶναι ἡ παγκόσμιος. Ὅπως δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη ἐκεῖ τροφῆς καὶ ὕδατος πρὸς συντήρησιν τῶν αἰσθήσεων καὶ τῶν μελῶν τοῦ σώματος, οὕτω καὶ οὐδεμιᾶς βοηθείας τυγχάνει ἡ ἰδιάζουσα γλῶσσα, καθόσον καὶ πνευματικῶς δύναταί τις νὰ συνεννοῆται ἐκεῖ μεθ' οἱουδήποτε. Ἡ γλωσσικὴ διάλεκτος εἶναι ἀπόρροια κλιματολογικὴ καὶ αἰσθηματολογικὴ τῶν ἐν τινι διαμέσῳ διαβιούντων ὄντων. Ὅσῳ δὲ ταῦτα πνευματικώτερον διὰ τῆς ἐξελίξεως τελειοποιοῦνται κατὰ τοσοῦτον καὶ ἡ μεταξὺ αὐτῶν συνεννόησις καθίσταται ἐνιαία. Καὶ μήπως καὶ ἐνταῦθα πνευματικῶς πολλάκις δὲν ἀνταλλάσσομεν κατ' ἀρχὴν σκέψεις καὶ ἰδέας δι' ἁπλοῦ βλέμματος ἢ μιᾶς κινήσεως, κατὰ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ μόρφωσιν, ἣν ἔχομεν; Ἐκ τούτου δὲν καθίσταται δῆλον, ὅτι ἐν ταῖς αἰθερίοις μοναῖς, ἔνθα τὰ ὑπερκόσμια ὄντα δὲν φέρουσι σῶμα καὶ μέλη, ταῦτα ἀναπληροῖ ἡ αἰσθητικὴ δύναμις;

Ἡ αἰσθητικὴ δύναμις ὅθεν εἶναι ἐκείνη, ἥτις πλεονεκτεῖ ἐν τῷ μετὰ θάνατον βίῳ καὶ τὸν χαρακτηρισμὸν καὶ ἰδιότητα ταύτης δέον ν' ἀποδεχώμεθα καὶ ὅσῳ τὸ δυνατὸν πιστῶς ν' ἀπεικονίζωμεν ἐν ταῖς τῶν ὑπερκοσμίων ὄντων περιγραφαῖς καὶ παραστάσεσιν ἡμῶν.

ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

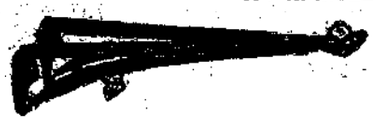

ΑΘΗΝΑΙ

Πόλις περικλεεστάτη διεγείρουσα τὸν θαυμασμόν, ἐξ ἧς ἐπήγασαν αἱ ὡραῖαι τέχναι, ἐφ' ὧν κατοπτρίζονται τὰ ἠθικὰ καὶ ὑλικὰ πλεονεκτήματα πάσης ἐπικρατείας.

Ὡς δ' ἐν πάσῃ προοδευτικῇ πολιτείᾳ ἰσχύει ἡ φιλομειδὴς εὐνομία πεπροικισμένη διὰ τοῦ χαρακτηρίζοντος τὰς πολιτικὰς καὶ κοινωνικὰς περιόδους τελείου ὀργανικοῦ συστήματος καὶ τῆς ἐξόχως ἐκδηλουμένης πνευματικῆς ἀναπτύξεως, οὕτω καὶ ἐν τῇ καθέδρᾳ τῆς Παλλάδος τὸ ἰδεῶδες ἐκεῖνο κάλλος ὑπεμφαίνει τὴν ὑπερτάτην βαθμίδα τῆς φρονήσεως διαλάμπουσαν ὑπὸ γυναικείαν μορφήν, ἣν ἡ θελκτικὴ παράστασις ἀνεβίβασεν ἐπὶ τοῦ θαυμασίου βωμοῦ τῆς φρονήσεως, τῆς καλλιεργούσης τὸ πνεῦμα καὶ ἐπιδιωκούσης τὴν διάπλασιν πάσης καρδίας.

Ἡ συναφὴς ἔννοια τῆς θεᾶς τῆς φρονήσεως παρεισήγαγε τὴν παρεμφερῆ ἐπίνοιαν τῆς ἐκπροσωπήσεως τῆς ψυχῆς τῆς φύσεως πρὸς ἣν ἡ συμβολιζομένη περικαλλὴς μόρφωσις ἐξέρχεται μετ' ἀπαραμίλλου προσωνυμίας ἐκ τῆς παλλομένης Βοιωτικῆς καρδίας, τῆς ἐγκλειούσης ἀπειρον εὐημερίαν καὶ ἑρμηνευούσης τὴν παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Τρίτωνος πάλην τῆς Ἀλαλκομενηΐδος πόλεως, γεννετείρας τῆς μυθολήπτου θεᾶς τῆς παρ' Ὁμήρῳ «Ἀλαλκομενηΐς, Ἀθήνη» ἀναφερομένης καὶ παρὰ Στράβωνι ἱστορουμένης.

Ἀλαλκομενῶν τοίνυν μέμνηται ὁ ποιητής,
ἔχει δ' ἀρχαῖον ἱερὸν Ἀθηνᾶς σφόδρα τιμώμενον
καὶ φασί γε τὴν θεὸν γεγενῆσθαι ἐνθάδε.

Ἀλλ' ἡ κατ' ἔννοιαν παρθενικὴ ἁγνότης συμπίπτει πρὸς τὴν μυθιστορουμένην ἄμυναν τῆς χώρας, καθ' ἣν ἡ εὐδαίμων Κωπαὶς πίπτουσα ὑπὸ τὸ πάλλον δόρυ τοῦ Τρίτωνος καλύπτεται ἅμα ὑπὸ τῆς παλλούσης τῶν θυγατέρων αὐτοῦ Παλλάδος καὶ Ἀθηνᾶς καρδίας, πρὸς ἣν κατ' ἐξοχὴν ἀνάγεται ἡ Ἑλληνικὴ ἔμπνευσις καὶ κατὰ μείζονα λόγον ὁ τὸν νοῦν τῶν Ἑλλήνων ἀλληγορῶν αὐτόχθων Ζεὺς ἐντανύων ἄνωθεν χρυσοῦν ὑετὸν

καὶ σφιν θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων,

ὃν μετὰ περισσῆς ὄντως χάριτος διαχέει ἐπὶ τῆς ἐρασμίας πόλεως, ἧς τὰ ἀΐδια μνημεῖα οἱ μελετῶντες ἐξεγείρουσι τὸν φιλελληνισμὸν κηρύττοντες περὶ τοῦ κέντρου τοῦ θαυμασίου πανοράματος τῆς ἐξαισίας φύσεως

ὅπερ ἐν ὀφθαλμῷ κόρη
τοῦτ' ἐν Ἑλλάδι Ἀθῆναι. «Φίλων»

Ἡ φαιδρὰ καὶ γελόεσσα πόλις ἀντικείμενον παραμένουσα ἐνδελεχοῦς σπουδῆς καὶ ἀκαταβλήτου μελέτης συνδυάζει θαυμασίως τὰς

καλλονὰς τῆς φύσεως πρὸς τὴν θεσπεσίαν χάριν τῶν ἔργων τῆς τέχνης καὶ ἐμπνέει ὑπὸ τὴν διαύγειαν τοῦ κυανοῦ στερεώματος τὸ βαθὺ τοῦ ἐναρμονίου καὶ τοῦ ἁπλοῦ αἴσθημα ἐκδηλούμενον ἐκ τῆς ἑπομένης κατὰ μέρος περιγραφῆς αὐτῶν:

Ἀκρόπολις μεμονωμένη ἐν τῷ κεκρωπείῳ πεδίῳ, ἧς τὰ μὲν ἐπεστεμμένα πρόθυρα ὁμοιάζουσι πρὸς ἤδη μαραινόμενα ἄνθη, τὰ δὲ ἐνδότερον διεσπαρμένα λείψανα διαφαίνονται ὡς σκιώδη μορφώματα ἐπὶ τοῦ ἀποστράπτοντος Παρθενῶνος αἰθερίου γραμμικοῦ σχήματος. Ὁ περιωριομένος ἱερὸς πε-

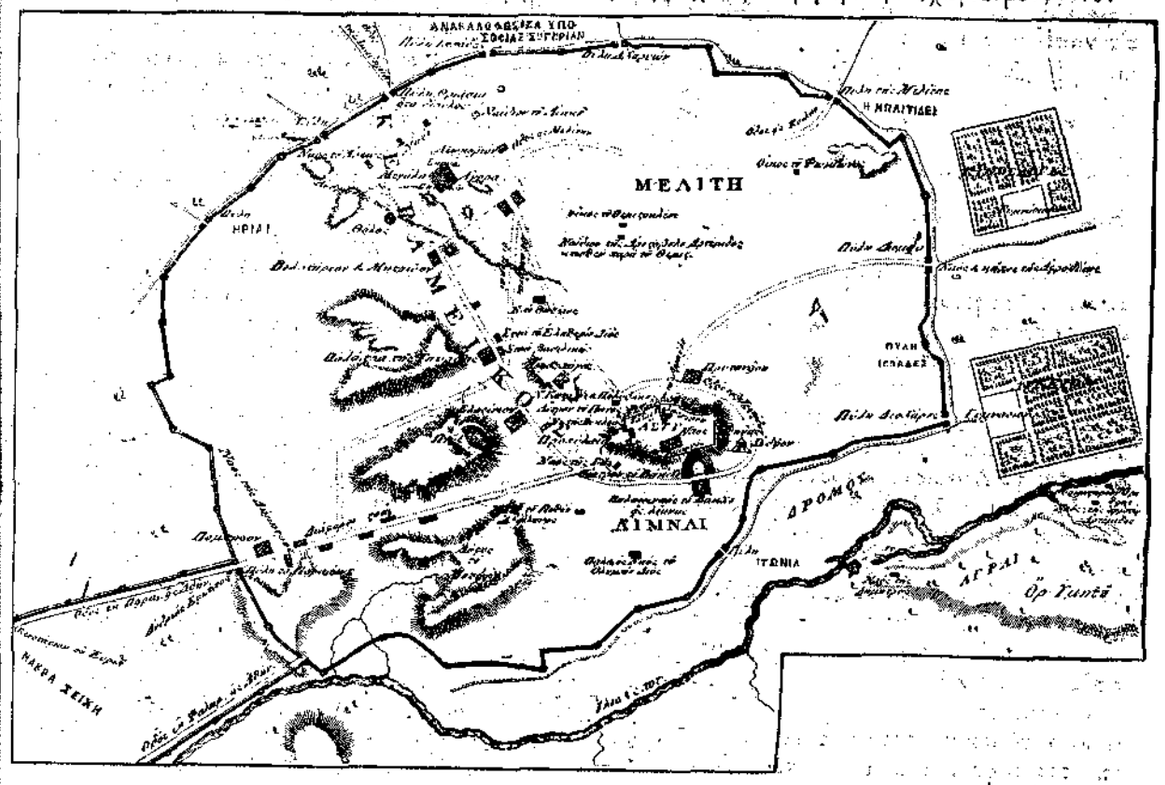

ΑΙ ΑΘΗΝΑΙ

ρίβολος κεκαλυμμένος ὑπὸ τῶν ἐν αὐτῷ μνημονευομένων παντοειδῶν μνημείων καὶ ἀγαλμάτων ἦν ποτε «θαῦμα ἰδέσθαι» διά τε τὴν χρυσίζουσαν μεγαλοπρέπειαν καὶ τὴν αἰγλήεσσαν γοητείαν, τὴν μέχρι σήμερον παρατηρουμένην ἐν ταῖς λεπτομερείαις τῶν ἱερῶν ἐκείνων λειψάνων.

Ἡ Ἀκρόπολις ἦν καθιερωμένη πρὸς λατρείαν τῶν θεῶν παρέχουσα καὶ νῦν λομπρὰν καὶ τελειοτάτην εἰκόνα τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς λαμπηδόνος τῆς ἀρχαίας κλασικῆς τέχνης.

Κοσμητικὴ πρόσοδος τῆς Ἀκροπόλεως ἦσαν τὰ ἐκ πεντελησίου μαρμάρου Προπύλαια, αὐτόχρημα καλλιτεχνικὸς θαυμασμὸς θεωρούμενα, ὧν τὴν εὐκλειαν ὁ μεγαλεπίβολος Ἐπαμεινώνδας τοῖς ἡμιλλωμένοις Θηβαίοις ὑποδεικνύων, ἐξεγείρει τὸ πνεῦμα αὐτῶν, προτείνων:

Δεῖ τὰ τῆς Ἀθηναίων Ἀκροπόλεως
Προπύλαια μετενεγκεῖν
εἰς τὴν προστασίαν τῆς Καδμείας. «Αἰσχ. Παραπρεσβ. § 278»

Ἔναντι καὶ οὐ πόρρω τῆς Ἀκροπόλεως ἐπὶ τοῦ πετρώδους λόφου ἦν ἡ Πνύξ, συνήθης τόπος τῶν συνελεύσεων τοῦ δήμου, ἐπιβεβαιωθεῖσα ἐξ ἀπιγραφῆς **ΟΡΟΣ ΠΝΥΚΟΣ** καὶ ἔχουσα κατὰ πρόσωπον τὸν Ἄρειον Πάγον βραχώδη ἐπιμήκη λόφον, χωριζόμενον νῦν διὰ χαράδρας δυτικῶς τῆς Ἀκροπόλεως, ἐφ' οὗ ἦν τὸ πάντων δικαιότατον δικαστήριον, ὡς ἐκ τοῦ Εὐριπίδου ἐν Ἰφιγενείᾳ ἐξάγεται.

ὡς δ' εἰς Ἄρειον ἧκον εἰς δίκην τ' ἔστην; «στίχ. 930»

Ὁ Ἄρειος Πάγος ὑπέρκειται εἰς ὕψος 115 μέτρων τῆς Ἀγορᾶς προσδιοριζομένης ἐκ τῶν ἀκολούθων περικοπῶν «μετηνέχθητι (λέγει ὁ Αἰσχύνης εἰς Κτησιφ. § 458) νοερῶς εἰς τὴν ποικίλην (στοὰ διάσημος) ἐπειδὴ εἰς τὴν ἀγορὰν εἶνε τὰ ὑπομνήματα τῶν μεγάλων ὁρῶ ἀνδραγαθημάτων», ὁ δὲ Λουκιανὸς συνεισάγων (εἰς Ἀλ. § 581 διάλογον) πολλοὺς φιλοσόφους ἐπιφέρει «δὲν εἶνε ἀνάγκη ν' ἀπέλθῃς (Πλάτων) εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνης τῆς γυναικὸς (φιλοσοφίας) μελλούσης κατὰ συνήθειαν

νὰ μεταβῇ εἰς τὸν Κεραμεικὸν καὶ περιδιαβάζῃ εἰς τὴν ποικίλην στοάν». Ἀλλ' εἰς τὴν παρὰ Σύλλα ἅλωσιν τῶν Ἀθηνῶν ἱστορεῖ ὁ Πλούταρχος (εἰς Σύλ. § 460) ὅτι τὸ ἐκχυθὲν εἰς τὴν ἀγορὰν αἷμα κατέκλεισε τὸν Κεραμεικὸν ἔνδον τῆς διπύλου καὶ διεσκορπίσθη εἰς τὸ προάστειον. ἐξ οὗ, ἕπεται ὅτι ἡ ποικίλη στοὰ ἦν εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ πλησίον τῆς διπύλου. δι' ἧς μετέβαινον εἰς τὴν Ἀκαδημίαν. περιώνυμον χωρίον τοῦ ἥρωος Ἀκαδήμου ὀνομαστὸν (Plin. 12,1) διὰ τὸ κάλλος τῶν πλατάνων καὶ τῶν ἐλαιῶν καὶ τὸν ἄλσεσι, κρήναις καὶ περιπάτοις αὐτῆς διάκοσμον (Πλουταρχ. Κίμων 13), περὶ ἧς ὁ Ἀριστοφάνης εἰς νεφέλας ἐπάγεται

Ἀλλ' εἰς Ἀκαδημίαν κατιών, ὑπὸ ταῖς μορίαις ἀποθρέξεις·
Στεφανωσάμενος καλάμῳ λευκῷ μετὰ σώφρονος ἡλικιώτου,
Μιλακὸς ὄζων καὶ ἀπραγμοσύνης λεύκης φυλλοβολούσης,
Ἥρος ἐν ὥρᾳ χαίρων ὁπόταν πλάτανος πτελέα ψιθυρίζῃ.

Ἡ Ἀκαδημία ἦν ἱερὰ καὶ σεβαστὴ πλήρης θυσιαστηρίων, καθέδρα τοῦ Πλάτωνος καὶ διδακτήριον τῶν Ἀκαδημαϊκῶν φιλοσόφων, ἐφ' ὧν ὑφίστατο ὡς ἱερὸν τέμενος καὶ ἐγγύτατα γυμνάσιον, μετέπειτα θαυμάσιον. Πρὸς τὰ φῶτα ταύτης εὐμαρέστερον ἰχνογραφοῦνται τὸ Λύκειον. κείμενον παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἰλισσοῦ. ἔνθα ὁ Ἀριστοτέλης ἐδίδασκε περιπατῶν ἐξ οὗ καὶ ἡ σχολὴ αὐτοῦ περιπατητικὴ ἐκλήθη καὶ τὸ Κυνόσαργες (Μονὴ νῦν Ἀσωμάτων) κατὰ τοὺς πρὸς νότον πρόποδας τοῦ Ἀγχέσμου, ἱερὸν τέμενος τοῦ Ἡρακλέους καὶ γυμνάσιον κατὰ μέσον ἄλσους, ἐν ᾧ ἦν ἡ Κυνικὴ τοῦ φιλοσόφου Ἀντισθένους σχολή.

Διὰ τὸ ἀσύμμετρον τῆς θέσεως, ἐν ᾗ ἐξετείνετο ἡ φαεινὴ πόλις, τὰ τείχη καὶ αἱ πύλαι προσδιορίζονται μετά τινος πιθανότητος ὡς ἐφεξῆς: Τὸ Πελασγικὸν ἢ Ἐννεάπυλον κτισθὲν ὑπὸ Πελασγῶν καὶ Μινυῶν πρώτων θεωρουμένων κατοίκων τῆς Ἑλλάδος καὶ καθ' Ἡρόδοτον (V.64) ὁ προμαχὼν τοῖς Πεισιστρατίδαις πολιορκουμένοις ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν.

Τὸ Κιμώνειον ἀμφισβητούμενον ὑπὸ τοῦ Ἄγγλου ἀρχαιολόγου Dodwel. ὑποθέτοντος ἐσωτερικήν τινα ὀχύρωσιν. Ἀλλὰ Κιμώνειον τεῖχος ἐκαλεῖτο τὸ μεσημβρινὸν τοῦ περιβόλου κατασκευασθὲν κατὰ Πλούταρχον (Κίμ. 13) ἢ ἀνακτισθὲν ἐκ τῶν λαφύρων τῆς ἐν Εὐρυμέδοντι μάχης.

Τὰ περὶ τὸ Ἄστυ τείχη μετὰ τοῦ παρὰ τὸν Κεραμεικὸν πύργου, κατεσκευάσθησαν μετὰ τοὺς Περσικοὺς πολέμους, κατ' εἰσήγησιν τοῦ μαντείου.

Πόλιος τριχοειδέος ἄκρα κάρηνα

ἐν τάχει καὶ ἐκ διαφόρων λίθων (Θουκυδ. Α, 93. Β, 13,7) σταδίων τεσσαράκοντα, κατ' ἄλλους δὲ 60.

Τὰ μακρὰ τείχη ἅπερ καὶ σκέλη ἐκαλοῦντο μήκους ἐν συνόλῳ κατὰ μὲν τὸν Δίωνα Χρυσόστομον (ΣΤ'. 4) διακοσίων σταδίων, κατὰ δὲ τῶν Στράβωνα (ΣΤ'. 270) καὶ ἑνοῦντα Ἀθήνας καὶ Πειραιᾶ. Ἐπὶ Περικλέους ᾠκοδομήθη παράλληλον καὶ νότιον τοῦ βορειοδυτικοῦ Πειραϊκοῦ, οὗ διεῖχε 550 πόδας. τρίτον τεῖχος *διάμεσον* καλούμενον ἐξασφαλίσαν τὴν μετὰ τοῦ Πειραιῶς ἐπικοινωνίαν.

Πύργος τις ἱδρυθεὶς ἐπὶ Σωσιγένους ἄρχοντος παρὰ τὰς Ἰτωνίδας πύλας καὶ τὸ Μακεδονικὸν φρούριον, ἀνεγερθὲν ἐν ἔτει 295, π χ. ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, ἐπὶ τοῦ Μουσείου (τανῦν Φιλοππάπου). Τὰ τείχη ταῦτα ἀνεκαινίσθησαν κατὰ διαφόρους ἐποχάς, καθ' ἃς ἐπεσκευάσθησαν τὰ Βαλεριανὰ καὶ τὰ Ἰουστινιάνεια

Ἐντὸς τῶν τειχῶν ἀναφέρονται δημόσιαι οἰκοδομαὶ πολυτελεῖς καὶ ἰδιωτικαὶ περικεκοσμημέναι, οἱ δὲ κάτοικοι συμποσούμενοι εἰς 280,000 ψυχὰς συνεκοινώνουν μετὰ τῶν πέριξ διὰ τῶν ἑπομένων πυλῶν:

Δίπυλον πρότερον θριασία ἢ Ἱερὰ καὶ Δημιάδες πύλαι καλούμεναι, ὡς ὑπὸ Πορνῶν συχναζόμεναι καὶ Κεραμεικαὶ ἅτε πρὸς τὸ Κεραμεικὸν γειτνιάζουσαι, δι' ὧν διήρχοντο αἱ πρὸς τὴν Ἐλευσίνα καὶ Ἀκαδημίαν ὁδοί. Αἱ πύλαι τοῦ *Διοχάρους* πρὸς τὴν Λυκείου εἴσοδον. Αἱ *Μελιτίδες* πρὸς τὴν ΝΔ γωνίαν τῆς πόλεως κατὰ τὸ χωρίον Κοίλη, ἔνθα τὰ Κιμώνεια μνήματα. Ἡ *Πειραϊκὴ* ἀπολήγουσα εἰς Πειραιᾶ καὶ ἧς τὰ ἴχνη διακρίνονται ἐπὶ τοῦ βράχου μεταξὺ τῶν κοινῶς λεγομένων *Φυλακῶν τοῦ Σωκράτους* καὶ τοῦ λόφου ἐφ' οὗ τὸ ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Δημητρίου τιμώμενον παρεκκλήσιον. Αἱ *Ἰτώνιαι* πύλαι, ἄγουσαι εἰς Φάληρον παρὰ τὸν Ἰλισσόν. Αἱ *Διόμειαι* κείμεναι ἐκτὸς τοῦ Κυνοσάργους. Αἱ *Ἀχαρνικαὶ* ἐκ τῆς εἰς Ἀχαρνὰς νῦν Μενίδι ὁδοῦ. Αἱ *Ἠρίαι* ἀπὸ τοῦ ἠρία κατ' Ἀρποκρατίωνα, χώρου ἐνταφιάσεως πρὸς ἄρκτον πιθανῶς τῆς πόλεως. Αἱ *Ἱππάδες* κείμεναι κατὰ μὲν τὸν Λὴκ δυτικῶς, κατὰ δὲ τὸν Κίπερτ κατὰ τὴν ΒΑ πλευράν. *Ἱερὰ* πύλη κατὰ Πλούταρχον (ἐν βίῳ Σύλλα 14) παρὰ τὴν Θειραϊκήν.

Τοιαύτη ἡ ἀρχαία εὔκλεια τῆς περιφανοῦς πόλεως μετὰ τῶν λαμπρῶν ἐκείνων ἀριστουργημάτων τῶν ἰδίων αὐτῆς νόμων καὶ πολιτεύματος, περὶ τῆς μορφῆς τοῦ ὁποίου διέλαβον ἐν προγενεστέρῳ φύλλῳ.

ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ Λ. ΒΑΓΙΑΝΝΗΣ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

Κύριε Φρ. Πρέντεζη!

Ἐπειδὴ εἴδον εἰς τὸ κύριον ἄρθρον τῆς Φύσεως τὰ κάμνετε ἐκτενῆ λόγον περὶ θανάτου, πνευμάτων, ὕπνου καὶ ὀνείρων καὶ ἐπειδὴ ὅτε διήλθετε ἐντεῦθεν, μοὶ εἴπατε νὰ σᾶς πέμπω ἐνίοτε ποίημά τι πρὸς δημοσίευσιν, σᾶς ἀποστέλλω τὸ κάτωθι ποιημάτιόν μου ὅπερ ἔχει μεγίστην σχέσιν μὲ τὰ γραφόμενά σας:

Τῷ πεφιλημένῳ μοι Θανάτῳ

Θάνατε, ἂν σὺ ἔλειπες, ὁ κόσμος πῶς θὰ ἦτο;
τί ἀλληλοφαγώματα! πῶς θὰ ἐκυβερνεῖτο!
ἐν ἀθλιότητι οἰκτρᾷ, ὄντως θὰ διετέλει,
ἀλλ' ἂν δὲν δύσῃ ὁ ἥλιος, ποτὲ δὲν ἀνατέλλει.

Ὅσῳ τὸν σῖτον τὸν κρατεῖς ἐν τῇ σιταποθήκῃ,
μὴν ἔλπιζε ἀνάπτυξιν, μὴ γύρευε προσθήκῃ,
ὅταν τὸν ῥίψῃς εἰς τὴν γῆ καὶ φθείρει καὶ σαπίσει,
τότε μονάχα ἄφθονον καρπὸν θὰ σοὶ δωρήσῃ.

Τοιουτοτρόπως ἅπαντα τὰ πράγματ' ἐν τῇ φύσει,
νέαν ζωὴν ἀρύωνται ἐν τῇ φθορᾷ καὶ φ'ίσει.
μήπως τί εἶν' ὁ θάνατος ὁ τρόμος τῶν ἀνθρώπων;
νέα ζωή, τὸ ὄνειρον ἀρχαίων φιλοτόφων.

Τί εὐτυχία! τί χαρά! τί ἡδονὴ μεγάλη!
ν' ἀφήσῃς ταύτην τὴν ζωήν, νὰ 'πάγῃς εἰς τὴν ἄλλη!
νὰ εὕρῃς τοὺς οἰκείους σου, νὰ τοὺς ξαναμιλήσῃς!
νὰ τοὺς σφιταγκαλίσθῇ, νὰ τοὺς γλυκοφιλήσῃς!

Ἐκτὸς δὲ τῶν οἰκείων σου, πόσας δὲν θὲ νὰ εὕρῃς,
ἄλλας ὑπάρξεις προσφιλεῖς, ἃς μάτην ἐδῶ γυρεύεις!
Θησέα, Ἀγαμέμνονα, Ὅμηρον, Διομήδην,
Ἀριστοτέλην, Πλάτωνα, Σωκράτην, Ἀριστείδην,

Καὶ πλῆθος ἔτι ἄπειρον σοφῶν θὰ συναντήσῃς,
καὶ τὶ ἰδέας ὑψηλὰς καὶ γνώσεις θ' ἀποκτήσῃς!
καὶ μετ' αὐτῶν τὸ ἄπειρον θὰ διατρέχῃς χαίων,
καὶ θὰ πετᾷς ὡς ἀστραπὴ 'στὰ ὕψη τῶν αἰθέρων.

Θάνατε, τὶ δὲν ἔρχεσαι νὰ πάσῃς τὴν ζωήν μου;
ἐκ τῶν δεσμῶν τοῦ σώματος νὰ λυτρωθ' ἡ ψυχή μου!
μὴ δὲν ἀπέτισα λοιπὸν ἀκόμη τὴν ποινήν μου,
εἰς ἣν κατεδικάσθηκεν ἡ τάλαινα ψυχή μου!

Ἐὰν σὺ, θάνατε, ἀργῇς, εἷς ἕτερος ὑπάρχει,
ὃς ἐπιχέει βάλσαμον εἰς τῶν θνητῶν τὰ πάθη,
ἐκεῖνος ὕπνος λέγεται, ἀλλ' εἶνε ἀδελφός σου,
πλέον μικρός, ἀλλ' ὅμοιος, ὡτὰν τὸν ἑαυτόν σου.

Πόσην χαρὰν αἰσθάνεται ἡ τάλαι α ψυχή μου,
ὅταν ἀναπαυόμενον 'στὴν κλίνην τὸ κορμί μ.υ,
πετᾷ 'στὰ ὕψη ἐλαφρά, ὡς ἀστραπὴ ταχεῖα,
καὶ βλέπει τ' ἀναρίθμητα τοῦ κόσμου μεγαλεῖα!

Πολλάκις, ὕπνε, μέσον σοῦ. εἶδον τοὺς συγγενεῖς μου,
καὶ μετ' αὐτῶν ὡμίλησα, ὦ σεβαστοὶ γονεῖς μου!
σᾶς εἶδον χθὲς ὁ δυστυχὴς 'στοῦ οὐρανοῦ τὸ δῶμα,
καὶ μὴ ἠσπάσθης, πάτερ μου, μὲ τὸ γλυκύ σου στόμα.

Προσμειδιῶν σὺ, πάτερ μου, μ' ἔδιδες τὴν εὐχήν σου
τέκνον μου, εἶπες ἐνθυμοῦ ἡμᾶς 'στὴν προσευχήν σου
καὶ ἠφανίσθ' ἐν τῷ κενῷ πάντα ἡ ψυχή σας
κι' ἔμεινεν εἰς τὴν μ.ήμην μου μονάχα ἡ μορφή σας.

Ὅταν πηγαίνω νὰ κατακλεθῶ, Κύριε Πρέντεζη, αἰσθάνομαι τὴν μεγαλειτέραν χαράν, διότι μέσον τοῦ ὕπνου θὰ ἴδω τοὺς γονεῖς μου σοῦ: συγγενεῖς μου καὶ πολλοὺς ἐκ τῶν φίλων μου Μόνον δι' αὐτοῦ τοῦ μέσου δύναται νὰ ἐπικοινωνήσῃ τὸ πνεῦμά μου μὲ τὰ πνεύμα-τα τῶν τεθνεώτων.

Ἐν Γκαβάνῃ τῇ 4 Ἀπριλίου 1902

Κωνστ. Χ. Δακόπουλος.

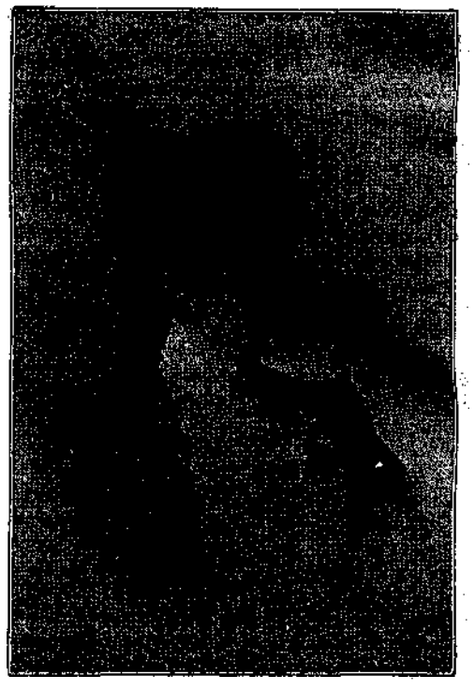

ΑΙ ΩΦΕΛΕΙΑΙ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ.

Εἶνε ἐκ τῶν ὀλίγων ὁ πολιτισμός, ὅσα ὑπέστησαν βιαιοτάτας καταφορὰς καὶ θερμοτάτας ἐξ ἄλλου ἔσχον ὑπερασπίσεις.

Ἀφ' ἑνὸς οἱ ἀπανταχοῦ ὑπάρχοντες πρόμαχοι τοῦ καθεστῶτος, ἀφ' ἑτέρου δὲ οἱ πρὸς πᾶν τὸ καινὸν ῥέποντες νεωτεριστάι, ἀντέταξαν ἀνέκαθεν κατ' ἀλλήλων γνώμας καὶ ἰδέας, πείσμονας οἱ μέν, εἰρωνικὰς οἱ δεύτεροι καὶ μέχρι σήμερον ἔτι ἐξακολουθοῦσι μαχόμενοι κατ' ἀλλήλων.

Ποῖος ἐκ τῶν δύο ἔχει δίκαιον; Δυσχερὲς ἴσως νὰ ἐννοήσωμεν, ἀφοῦ ἕκαστος διεκδικεῖ τοῦτο ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ἀλλ' ἐπειδὴ πολλάκις ἐλέχθη, ὅτι ἡ ἀλήθεια κεῖται ἐν τῷ μέσῳ δύο ἀντιθέτων γνωμῶν, ἴσως καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου δύναται τοῦτο νὰ ἐφαρμοσθῇ. Ἀλλὰ τὸ μέσον; Ἰδοὺ ἕτερος τοῦ ζητήματος κόμβος. Διὰ τοὺς φίλους τῶν πατρίων ἐθίμων εἶνε ὅ, τι μέχρι τοῦδε ἔχουν παραδεχθῇ ἐκ τῶν ἔσωθεν ἠθῶν, διὰ τοὺς νομίζοντας ἑαυτοὺς μᾶλλον ἀνεπτυγμένους πᾶν τὸ νέον, καὶ τοὺς φιλαρχαίους ὅ,τι πλησιάζει πρὸς τὸν ἀγαπητὸν αὐτοῖς κόσμον.

Παρ' ἡμῖν ἰδίᾳ, οἱ ὁποῖοι διαικρινόμεθα ἐπὶ ἰδιαζούσῃ ἀγάπῃ πρὸς τὴν ῥίψασαν τὸ μῆλόν της ἐν τοῖς γάμοις τοῦ Πηλέως θεάν, ἡ περὶ τῆς ὠφελείας ἢ μὴ τοῦ πολιτισμοῦ φιλονικεία διεξάγεται ἔτι μετὰ πολλοῦ πείσματος ἑκατέρωθεν, οὐχὶ δὲ μόνον παρὰ τῇ ἀνεπτυγμένῃ τάξει, ἀλλὰ καὶ μεταξὺ τοῦ ἁπλοῦ λαοῦ.

Καὶ ὅτι εἶνε μὲν ὠφέλιμος οὐδεὶς ἀρνεῖται, ἐκτὸς ἂν ἐπιθυμῇ νὰ ἀντιληφθῇ ἐκ τῶν ἀδιαλλάκτων φανατικῶν, ἀλλὰ πᾶσα ἕξις καὶ πᾶν τὸ ὁποῖον ἀποδίδομεν εἰς τὸν πολιτισμὸν εἶναι ὠφέλιμον, ἢ δύνασαι τοὐλάχιστον νὰ ἐκληφθῇ ὡς τοιοῦτον;

Συνήθως μετὰ τοῦ πολιτισμοῦ βαδίζει ἡ πολυτέλεια, ἡ φιλεπιθυμία καὶ ὅσα κακὰ ἐκ τῶν δύο τούτων πηγάζουσι, πολλάκις δὲ τόσῳ ἀλληλένδετα εἶνε ταῦτα μετ' ἐκείνου, ὥστε ἐκλαμβάνονται συνέπειαι

ἢ καὶ ἰδιότητες αὐτοῦ. Βεβαίως πλὴν τοῦτο δὲν εἶνε ἡ καθαρὰ ἀλήθεια.

Χωρὶς ὅμως νὰ ἐπιχειρήσῃ τις νὰ παραστήσῃ τὴν πολυτέλειαν προτέρημα ἢ ἐλάττωμα δύναται νὰ ἐνθυμηθῇ πρῶτον μὲν, ὅτι ἡ κατάχρησις καὶ τοῦ ἀθωοτέρου τῶν πραγμάτων εἶνε ἐπιβλαβὴς καὶ εἶτα, ὅτι ἡ πολυτέλεια προϋποθέτει καὶ ἀναλόγους τῆς χρήσεως ὑλικοὺς πόρους· ἂν δέ τις περιορισθῇ μεταχειριζόμενος αὐτὴν ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνάμεών του, τότε ὄχι μόνον δὲν δύναται αὕτη νὰ θεωρηθῇ ὡς ἰδιότης ἀποβλητέα, ἀλλὰ καὶ προτέρημα οὐχὶ μικροῦ λόγου εἶνε. Οἱ πολέμιοι ὅμως τοῦ πολιτισμοῦ φωνοῦσιν, ὅτι οὗτος ἠλλοίωσε τὰ ἀρχαῖκὰ ἔθιμα ἐπὶ τὸ χεῖρον καὶ τοσοῦτον ὥστε πᾶν τὸ τότε ὡραῖον καὶ ποιητικὸν ἔδωκε τόπον εἰς τὴν διαστρέβλωσιν τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς εἰλικρινείας τοῦ λαοῦ, ἐπολλαπλασιάσθησαν δὲ αἱ ἀνάγκαι τοῦ βίου, χωρὶς ἐξ ἄλλου νὰ προέλθῃ καταφανὴς καὶ τῶν ἐσόδων αὔξησις.

Ὅλα ταῦτα εἰσὶν ἀναμφιρρήστως ἀληθῆ· τίς ὅμως βεβαιοῖ, ὅτι εἶνε ἀποτέλεσμα τοῦ πολιτισμοῦ;

Ἡ πρόοδος ἀπήτησε πάντοτε θυσίας, καὶ τοιαῦται ἐγένοντο, ἀλλ' ἐπέφερε καὶ βελτιώσεις τοῦ βίου πλείστας καὶ λίαν σημαινούσας, ἄνευ τῶν ὁποίων δὲν εἶνε πλέον δυνατὸν νὰ ἐνοηθῇ εὐμάρεια, ὡς ἄνευ ταύτης δὲν ὑπάρχει εὐτυχία. Μία δ' ἐκ τῶν πρωτίστων εἶνε ἡ οἰκιακὴ καὶ δημοσία καθαριότης, προαχθεῖσα ἄκρως, ἡ ὁποία πλέον δὲν δύναται νὰ παραβληθῇ μὲ τὴν πρὸ αἰῶνος ὑπάρχουσαν, ὅσῳ καὶ ἂν μομψιμοιρῶσιν οἱ χρονογράφοι.

Ἀκριβῶς αὕτη εἶνε ἐκ τῶν δωρημάτων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα παρὰ τῷ μὴ ἀνεπτυγμένῳ θεωροῦνται ὡς τελείως ἐστερημένα σημασίας καὶ παραβλεπτέα, δίδουσι μόνα ὅμως τὴν ἰδέαν τοῦ ἀνεκτοῦ. Καὶ εὐτυχῶς παρῆλθεν ὁ καιρός, ὅτε τὸ λουέσθαι ἐθεωρεῖτο σχεδὸν ὄνειδος, ἂν οὐχὶ πολυτέλεια ἀνάρμοστος εἰς τοὺς πολλοὺς καὶ ἡ οἰκονομία εἰς τὰς καλὰς οἰκοκυρὰς ἐξετείνετο· καὶ ἐπὶ τοῦ ὕδατος, τῶν ὁποίων πρότυπον ἦτο ἡ γαλῆ μὲ τὴν πάντοτε καθαριστήριον γλῶσσάν της· ἔτι δ' εὐτυχέστερος ἤδη ὁ σάπων ἔχει γνωστοὺς τοὺς πλείστους καὶ φίλους πολλούς, ἡ δ' ἀνακάλυψίς του διὰ τὸν λαὸν εἶνε γεγονὸς τετελεσμένον, φαίνεται.

Δέσποινα Ι. Μυρίζου.

ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΩΜΕΝ ΑΥΤΟΝ

Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς τεύχους τῆς 1ης Μαΐου δι' οὗ εἰσερχόμεθα εἰς τὸ 13ον ἔτος τῆς «Φύσεως» ἐκτὸς ἄλλων πολλῶν κενοτομιῶν θὰ δημοσιεύσωμεν τὰ νεώτερα καὶ περιεργότερα χρονικὰ σαμβάντα τοῦ κόσμου μετὰ καλλιτεχνικῶν εἰκόνων καὶ θαυμάσιον διήγημα τοῦ περιφήμου ποιλωνοῦ συγγραφέως **Ἔρρικου Σιέγκεβιτς** ἐπιγραφόμενον «**Ἀκολουθήσωμεν αὐτόν!**» καὶ ἀναφερόμενον εἰς τὴν ὡραιοτάτην ἐποχὴν τοῦ Χριστοῦ, ἐν ᾧ κύρια πρόσωπα εἶνε ὁ Ρωμαῖος πατρίκιος Κίννας, ἡ ὡραία Ἀντέα καὶ ὁ Πόντιος Πιλάτος.

Ἡ σκηνὴ τοῦ δράματος τούτου συμβαίνει ἀλληλοδιαδόχως ἐν Ρώμῃ, Ἀλεξανδρείᾳ καὶ Ἱερουσαλήμ, ἔνθα ἐξελίσσονται τὰ ἀλησμόνητα μαρτύρια τοῦ Χριστοῦ. Τὰς καλλιτεχνικωτάτας καὶ περιγραφικὰς εἰκόνας ἐφιλοτέχνησεν ὁ χρωστὴρ τοῦ Πολωνοῦ καλλιτέχνου Ἰὰν Στέκα.

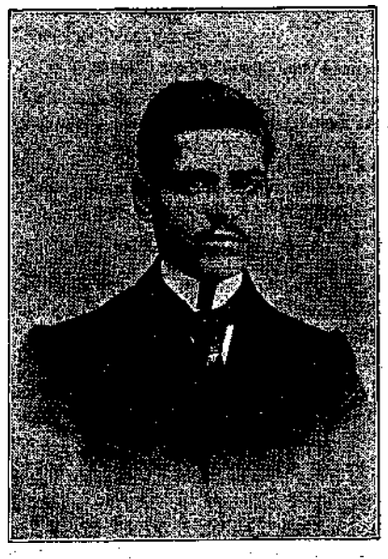

ΕΝ ΛΑΘΟΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

(ΔΙΗΓΗΜΑ)

(Τῷ φίλῳ Τάσσῳ Μπερτζονάκῃ)

ΕΞΩΘΕΝ τῶν παραθύρων ὁ τρελλὸς ἄνεμος, μὲ τὸν θρηνώδη καὶ ἀπαίσιον συριγμόν του, ἐσάρωνε τὰς κονιορτώδεις ὁδοὺς, ἀνυψῶν ὑπερίψυλα κονισαλώδη νέφη.

Αἱ ἀπόκεντροι ὁδοὶ σχεδὸν ἔρημοι. Κάπου-κάπου ἠκούετο ἡ σιγαλὴ καὶ τρέμουσα φωνὴ τοῦ πλανωδίου πωλητοῦ, ὅστις σκονισμένος ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, ὡδήγει ὡς οἰνόφλυξ τὸ κινητὸν κατάστημά του.

Ἡ ὥρα ἦτον θη πρωϊνή.

Παχύσαρκος γραμματοκομιστής, κρατῶν εἰς τὰς χεῖρας του τὸν ὀγκώδη δερμάτινον σάκκον τῶν ἐπιστολῶν, εἰσήρχετο εἰς μονόροφον οἰκίαν, τῆς παρὰ τὴν πλατεῖαν Κουμουνδούρου ὁδοῦ Σαχτούρη.

Ἔκρουσε τὸ ρόπτον καὶ ταυτοχρόνως νεᾶνις ἀνθηρὰ καὶ εὐειδὴς ἔσπευσε ν' ἀνοίξῃ:

— Ἡ Δις Καίτη Ρ;

— Ἐγὼ κύριε...

— Μίαν ἐπιστολήν...

Καὶ δοὺς αὐτὴν ὁ διανομεὺς ἀπῆλθεν ἐν σπουδῇ.

Ἡ Καίτη λαβοῦσα τὴν ἐπιστολὴν ἐξήτασε τὴν χαρακτῆρα τῆς ἐπιγραφῆς καὶ ἐννοήσασα τὴν προέλευσίν της ἀπέστρεψε δυσθύμως τὸ πρόσωπον, τὴν ἤνοιξε καὶ ἐξαπλωθεῖσα ἐπὶ τοῦ ἀναπαυτικοῦ καναπὲ, διῆλθεν ἀμελῶς καὶ ἀδημόνως τὰ ἑξῆς:

Νεάπολις 23 Ἰουνίου 18...

Καίτη

«Αἱ ἡμέραι παρέρχονται ἀλλεπάλληλοι καὶ ἡ ἀλγοῦσα ψυχή μου μάτην ἀναμένει νὰ ἴδῃ χαροποιάν τινα λάμψιν ἐν τῷ ζοφώδει λαβυρίνθῳ, εἰς ὃν ἔχει ριφθῇ ὑπὸ τοῦ ἔρωτός σου. Μάτην ὁ δυστυχὴς ἀναμένω νὰ ἴδω τὴν ἀκτολὴν μιᾶς εὐτυχοῦς δι' ἐμὲ ἡμέρας. Φεῦ! Ἐπλάσθην διὰ νὰ πάσχω αἰωνίως, νὰ τήκωμαι πάντοτε. Ἀλλὰ διατί, Καίτη, εἶσαι τόσον σκληρά; Ὀλίγον οἶκτον δὲν αἰσθάνεται ἡ ψυχή σου πρὸς ἀπηλπισμένον ναυαγόν, ὅστις ὑπὸ τοῦ βλέμματός σου παρασυρθεὶς, ἀγωνίζεται καὶ παλαίει, πνιγόμενος ἐν τῷ τριχυμιώδει ὠκεανῷ τοῦ σκληροῦ ἔρωτος σου;

«Καίτη, σὲ ἀγαπῶ μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς καρδίας μου, σὲ ἀγαπῶ ἐμμανῶς... Τὰ πάντα μακράν σου μοῦ εἶναι σκοτεινά, ἀδιάφορα, πνιγηρά.

Ὦ! θέλω νὰ εἶμαι πάντοτε πλησίον σου, νὰ αἰσθάνωμαι τὴν πνοήν σου δροσίζουσαν τὸ μέτωπόν μου, νὰ αἰσθάνωμαι τὸ βλέμμα σου καθηδύνον τὴν ψυχήν μου.

«Ἀλλὰ σύ, φεῦ! μὲ ἀποστρέφεσαι.... Ναί, τὸ διέκρινα, τὸ συνησθάνθην. Μὲ ἀποστρέφεσαι, διότι σοῦ προξενῶ ἀηδίαν, μὲ ἀπεχθάνεσαι διότι ἡ καρδία σου δὲν ὀνειροπολεῖ ἐν ἐμοὶ τὸν κυριάρχην της.

«Ἀλλ' ὄχι.... Δὲν ἀνέχομαι πλέον, Καίτη, τὴν κατάστασιν αὐτήν. Ἡ φύσις ἠδίκησε σκληρῶς τὸ σῶμα μου, θὰ παλαίσω καὶ ἐγὼ ἐναντίον της. Ὦ! καὶ ὅταν τὴν νικήσω, ἀνάμενόν με εἰς τὰς ἀγκάλας σου εὐτυχὴ καὶ τρισόλβιον, οἷον ὠνειροπόλει ἡ καρδία σου. Ἐὰν οὐδὲν κατωρθώσω, ὦ! τότε θ' ἀποθάνω..

Χαῖρε *Ἔρρῖκος*

Υ.Γ. Μετὰ πέντε ἡμέρας ὑφίσταμαι εἰς τοὺς πόδας μου τὴν ἐγχείρησιν».

Ὁ ἴδιος.

Μορφασμὸς ἀποστροφῆς διέστειλε τὰ χείλη τῆς Καίτης. Ἔρριψε βιαίως τὴν ἐπιστολὴν καὶ μειδιάσασα ἐμπαικτικῶς, ἠγέρθη μὲ κάποιαν ἀδημονίαν καὶ καθίσασα εἰς τὸ πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλλου κάθισμα, ἤρχισε νὰ παίζῃ βιαίως ἓν γαλλικὸν βάλς.

Τοιαῦται αἱ γυναῖκες.

Ἡ θὰ ἀγαπῶσι δι' ἔρωτος ἐμπαθοῦς καὶ μανιώδους τινὰ ἢ πάντα ἄλλον, ὅστις τόσα δὲν θὰ ἐθυσίαζε δι' ἓν μόνον γλυκὺ μειδίαμα, θεωροῦσιν ἐλεεινόν, αὐθάδη, χαμερπῆ ἢ θ' ἀγαπῶσιν ὅλους, χωρὶς ἐννοεῖται πράγματι ν' ἀγαπῶσιν οὐδένα.

Ἡ Καίτη ἀνῆκεν εἰς τὰς πρώτας γυναῖκας.

Καὶ ὅταν ὁ Ἔρρῖκος τὴν ἐγνώρισε τὸ πρῶτον πρὸ πέντε μηνῶν, ὡς ἐνοικιαστὴς δωματίου ἐν τῇ οἰκείᾳ της, τὴν καρδίαν της εἶχε καταλάβει ἄλλος εὐτυχὴς θνητός.

Ἔκτοτε ἡ ζωὴ τοῦ Ἔρρίκου, τοῦ διαπρεποῦς Ἰταλοῦ μουσουργοῦ, ἦτον ἀληθὴς βάσανος. Ὁ ἔρως τὸν εἶχε κυριεύσει, τὸν εἶχεν ὑποδουλώσει. Ὁποίαν γλυκύτητα καὶ ἁρμονίαν εἶχον αἱ συνθέσεις του; μὲ ποῖον πάθος ἐξήρχετο ἡ μελῳδικὴ ἐκείνη φωνὴ ἐκ τοῦ λαρυγγός του.

Ἓν τεμάχιον, ὅπερ ἐπωνόμασε μὲ τὸ ὄνομα τῆς λατρευτῆς του, προὐξένησεν ἀληθῆ κρότον, μέγα θαυμασμόν. Διατί; Διότι ἐνεπνέετο ὑπὸ τοῦ ἔρωτός του! διότι συνεβόλιζε τὸ πάθος του!

Ἀλλ' ὅλαι αὗται αἱ ἐπιτυχίαι, ὅλοι αὐτοὶ οἱ θρίαμβοι, παρήρχοντο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Καίτης ἐν ἐντελεῖ ἀδιαφορίᾳ. Ποσάκις ὁ δυστυχὴς δὲν τὴν ἱκέτευε μετὰ δακρύων, νὰ λάβῃ οἶκτον δι' αὐτόν, ποσάκις δὲν ἐλησμόνει καὶ αὐτὸ ἔτι τὸ φαγητόν του, ἵνα χαράξῃ πρὸς αὐτὴν τὰς παθητικωτέρας γραμμάς, δι' ὧν παρίστα τὸ πάθος του.

Ἡ Καίτη τὸν ἀπεστρέφετο, τὸν ὤκτειρε, τὸν ἐλεεινολόγει, διότι ἡ πλήρης ἔρωτος καὶ πάθους καρδία της αὐτὰ μόνον ἠσθάνετο διὰ τὸν δυστυχῆ Ἔρρῖκον.

Καὶ ὁ τάλας αὐτὸς μακρὰν τοῦ νὰ φαντασθῇ τὴν αἰτίαν τῆς τοιαύτης διαγωγῆς τῆς Καίτης, ἀπέδιδε ταύτην εἰς φυσικόν του ἐλάττωμα, εἰς τὴν στρεβλότητα τῶν ποδῶν του.

Ἐνῷ ἡ Καίτη οὐδέποτε εἶχε παρατηρήσει τὸ ἐλάττωμα τοῦτο, διότι οὗτος παρίστατο πρὸ αὐτῆς ὡς ἐντελῶς ἀδιάφορος, ὡς ἄνθρωπος πρὸς τὸν ὁποῖον ἡ καρδία της δὲν ὤφειλε νὰ δίδῃ οὐδεμίαν σημασίαν, ὁ Ἔρρῖκος ἐν τῇ κατεχούσῃ αὐτὸν ψυχικῇ διαπάλῃ, διέπλασεν εἰς τὸν ἐσκοτισμένον νοῦν του τὴν ἀπατηλὴν αὐτὴν ἰδέαν, τὸ φρικτὸν αὐτὸ λάθος, ὅπερ δὲν ἤργησε νὰ καταλάβῃ ἰσχυρὸν ἐν τῇ ψυχῇ του ἔδαφος. Καὶ ἐλεεινολόγει τὴν φύσιν.

Ἔκτοτε ἓν μόνον ἐφαντάζετο, τὴν διόρθωσιν τοῦ ἐλαττώματός του. Καὶ χωρὶς νὰ εἴπῃ τι ἀνερώρησεν αἰφνιδίως. Ἡ Καίτη ἤκουσε τὴν ἀναχώρησίν του χωρὶς οὐδὲ κἂν νὰ συγκινηθῇ. Δῃσηρεστήθη μόνον διότι ἔχασεν ἕνα τακτικὸν καθ' ὅλα' ἐνοικιαστήν της.

Μὴν παρῆλθεν ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του. Ἡ Καίτη δὲν ἐνεθυμεῖτο πλέον τὸν δυστυχῆ καλλιτέχνην καὶ μόνον ἡ μήτηρ της κάποτε τῇ ὡμίλει περὶ αὐτοῦ.

— Εἴδες, Καίτη, ἐχάσαμε τὸν καλλίτερόν μας νοικάρη· πόσον ἀκριβὰ μᾶς πλήρωνε καὶ πόσον τακτικά... εἰθυμεῖσαι;

— Οὔφ! καὶ σύ, καλὲ μητέρα, τί τὸν θυμᾶσαι αὐτὸν τώρα, ἀπήντα ἡ Καίτη μετὰ πολλῆς ἀδημονίας.

Ἓν ἀπόγευμα ἐνῷ ἡ Καίτη εὑρίσκετο ἐν ἀρρήτῳ εὐδαιμονίᾳ, παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ προσφιλοῦς ἐραστοῦ της, κρούεται ἡ θύρα καὶ ὁποία ἡ ἔκπληξίς της, ὅταν σπεύσασα, λαμβάνει παρὰ τοῦ γραμματοκομιστοῦ ἐπιστολὴν ἀπευθυνομένην πρὸς αὐτήν. Μετὰ μεγάλης ἀπορίας τὴν ἤνοιξε

καὶ δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποφύγῃ ὄξὺν καγχασμόν, ἅμα ὡς παρετήρησε τὴν ὑπογραφήν.

Ἦτο τοῦ Ἐρρίκου.

Μὲ τὸ ἐμπαικτικὸν μειδίαμά της ἔσπευσεν εἰς τὸν ἐραστήν της εἰς ὃν ἀνεκείνωσε τὰ πάντα. Ὁ δυστυχὴς Ἐρρῖκος τοῖς παρέσχεν ἀρκετὴν ὕλην παταγωδῶν γελώτων.

Διᾶ τῆς πρώτης του ταύτης ἐπιστολῆς ὁ Ἐρρῖκος τὴν καθικέτευε νὰ τὸν εὐσπλαγχνισθῇ καὶ νὰ ἀφιερώσῃ ὀλίγας γραμμὰς εἰς ἕνα δυστυχῆ ἐραστήν. Καὶ ἐπεκαλεῖτο τὸν θερμὸν ἔρωτά του, τὸν ἄδολον, τὸν εἰλικρινῆ· καὶ ἐγέλων οἱ ἐρασταὶ καὶ ἐνέπαιζον τὸν δυστυχῆ Ἐρρῖκον καὶ ᾤκτειρον αὐτόν.

Ὀλίγας μετὰ ταῦτα ἡμέρας ἡ Καίτη ἔλαβε τὴν δευτέραν γνωστὴν ἐπιστολήν, ἡ ὁποία ἔσχε τὴν αὐτὴν μὲ τὴν πρώτην τύχην, μὲ τὴν διαφοράν, ὅτι ἡ Καίτη ἐγέλασε τώρα μόνη της.

Μὴν παρῆλθεν ἔκτοτε καὶ οὐδεὶς ἐγένετο πλέον λόγος περὶ τοῦ Ἐρρίκου, ὅτε ἡ Καίτη λαμβάνει καὶ τρίτην ἐπιστολήν.

Σφοδρὰ ὀργὴ τὴν κατέλαβε καὶ ἡτοιμάζετο νὰ τὴν σχίσῃ χωρὶς κἂν νὰ τὴν ἀναγνώσῃ, ἀλλὰ μία ἐνδόμυχος καὶ ἀόριστος προαίσθησις τὴν ἐσταμάτησε· τὴν ἤνοιξεν, ἀλλὰ φεῦ! δὲν γελᾷ τώρα ἡ Καίτη δὲν μειδιᾷ. Εἰς τὸ πρόσωπόν της ἐζωγραφήθη μία ἀόριστος κατήφεια, μιὰ ψυχικὴ μελαγχολία. Οἱ ὀφθαλμοί της μόλις ἠδυνήθησαν νὰ διέλθωσι τὰς ὀλίγας αὐτὰς λέξεις γεγραμμένας βιαίως καὶ μετὰ κόπου.

«*Καίτη*

Ἡ ἐγχείρησις ἣν πρὸ μηνὸς ὑπέστην ἀπέτυχε. Εὐτυχῶς μὲ ὁδηγεῖ εἰς τὸν ποθητόν μοι τάφον, ἕνεκα ἀναφυείσης εἰς τοὺς πόδας μου γαγγραίνης· τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν θ' ἀναγιγνώσκῃς τὴν ἐπιστολήν μου, ἡ ψυχή μου θὰ σὲ εὐλογῇ ἀπὸ τὰ ὕψη. Συγχώρησον ἕνα δυστυχῆ, ὅστις μόνην ἐνόχλησιν σοὶ ἐπροξένησε, διότι σὲ ἠγάπα παραφόρως.

Θ' ἀποθάνω προφέρων πάντοτε τὸ ὄνομά σου.

Χαῖρε διὰ παντὸς **ΕΡΡΙΚΟΣ.**

Α. Ἀναγνωστόπουλος.

Οὐδὲν λέγε καὶ πράττε ἄνευ ἀνάγκης καὶ σκοπῶ.

Ἐὰν πᾶσαν πρᾶξιν συνδυάζῃς μὲ τὸ κοινὸν καλόν, προσαποκτᾶς φήμην καὶ ὑπόληψιν, ἣν οὐδεὶς δύναται νὰ σοὶ ἀφαιρέσῃ.

Ὁ ἀγαπῶν ἔχει ὑπομονήν, κρατεῖ τὴν ὀργὴν καὶ ἀποφεύγει τὰς ἔριδας.

Ὁ συνειθίζων νὰ θέτῃ ἕκαστον πρᾶγμα εἰς τὴν θέσιν του, κερδίζει χρόνον καὶ χρῆμα.

Ὁ ἀναγινώσκων ἀποφθέγματα σοφῶν καὶ νουθεσίας εἶναι ζύμη κατάλληλος, διαπλαττομένη ἐν τῇ ἀρετῇ καὶ τῇ ἀγαθοεργίᾳ.

Η ΖΩΗ

Ὑπέφωσκε μειδιῶσα ἡ ἕως ἐαρινῆς τινος ἡμέρας, καθ' ἣν ἡ φύσις σφύζουσα ἐντὸς τοῦ λεπτοτάτου ἰνώδους ὀργανισμοῦ της, ἐπληροῦτο ὑπὸ ἀνεκλαλήτου ἁρμονίας, ὑπὸ τὸ θελκτικὸν τῶν πτηνῶν τιττύβισμα ἀνερχόμενον ἀπείρως ἠδὺ εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ παχεῖαι δρόσου σταγόνες νωχελῶς ἐπανεπαύοντο ἐπὶ τοῦ κάλυκος τῶν ἀνθέων, ἀποστίλβουσαι ὡς ἔκλαμπροι ἀδάμαντες, ὅτε κόρη ὡραία, ὡς ἡ ἡλιακὴ ἀκτίς, καὶ λευκή, ὡς τὸ κρῖνον, ἐγεννᾶτο εἰς τὸν κόσμον, ἡ Ἀγνή.

Τὸ ἄρωμα τῆς αὐγῆς καὶ τὸ μειδίαμα τῶν πτηνῶν συνενωθέντα κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἐστόλισαν ζηλοτύπως τὴν Ἀγνὴν, ἀποτελέσαντα ἓν ἁρμονικὸν σύμπλεγμα ἀγγέλου παραδείσου, καὶ ὑπὸ τὴν θερμὴν σκέπην τούτων ἡ χαριτωμένη ἀδελφή των ἠρέμα ἐγαλουχεῖτο καὶ ἀνεπτύσσετο μακρὰν τῆς μεμολυσμένης πνοῆς τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ἡ ἀνύποπτος παρθένος, ὅτι τοιαῦται ψυχαὶ δὲν συνετάχθησαν ἀρρήτως τοῖς γηΐνοις δεσμοῖς, ἀλλ' ὡς ἦτο ἀπόδημος, οἱ κυανοί της ὀφθαλμοὶ αὐτομάτως πρὸς οὐρανοὺς ἰθυνόμενοι, ἐφαίνοντο ὅτι ἐκεῖ ἐπεθύμουν τὸ ἐντευκτήριόν των.

Ἀμόλυντος, ὡς ἀφρὸς ὅπου ἦτο, ἐπάλαιεν εἰς τὴν καθημερινὴν λύσσαν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου καὶ διήνυε μέσῳ μειδιώσης εὐτυχίας, ἣν μόνην δύναται νὰ παράσχῃ ἡ ἀθωότης, ἡ χάρις, ἡ ἀρετή, ὁτὲ μὲν παίζουσα ἐπιχαρίτως μὲ τὰ ἄνθη, τὰς μόνας ἀδελφάς της, εἰς τὴν μαγευτικὴν τῶν ὁποίων θέαν ἐνετρύφει ἀπλήστως· οἱονεὶ θέλουσα νὰ διεισδύσῃ εἰς τὸ μυστήριον τῆς διαπλάσεώς των, ὁτὲ δὲ ἀκροωμένη τῆς μάγου τῶν πτηνῶν συναυλίας μετερσιοῦτο εἰς σφαίρας ἰδεώδεις, μακρὰν παντὸς ὑλικοῦ καὶ ἀχάριτος καὶ ἀνέπεμπεν ἐγκάρδιον προσευχὴν πρὸς τὸν Ποιητὴν τῆς φύσεως, διὰ τὴν ἐν αὐτῇ διακεχυμένην ἀπόλυτον τάξιν καὶ ἁρμονίαν, ὁτὲ δὲ παραμυθοῦσα τὴν δυστυχίαν ἐν τῇ καλύβῃ τοῦ ἀσθενοῦς καὶ τοῦ πτωχοῦ μὲ τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χείλη, εἵλκυε τὰς εὐγνώμονας τοῦ πάσχοντος εὐλογίας ὁ ἄγγελος τῆς παραμυθίας.

Τὴν Κυριακήν, ὅτε προσήρχετο ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ ἠκροᾶτο ἐν βαθυτάτῃ κατανύξει τῆς θείας λειτουργίας, ἐνόμιζέ τις, παρατηρῶν ταύτην, ὡσεὶ ἱπταμένην ὑπὸ τὸ ἄφθιτον ἄρωμα τοῦ περιβάλλοντος, ἐν ᾧ ἐκρατεῖτο ἐπὶ ὁλοκλήρους ὥρας ἀκείνητος καὶ σιγῶσα, τοσοῦτον ἐφαίνετο ἀφοσιωμένη ψυχῇ τε καὶ σώματι κατὰ τὴν ὑπερτάτην ἐκείνην στιγμὴν τῆς θείας ὑμνῳδίας.

Τοιοῦτος ὁ βίος τῆς Παρθένου.

Παρθένος, ἴσον Ζωή.

Καὶ τὰ ἔτη ἀντιπαρήρχοντο μὲ ἀλλεπάλληλα ρόδα ἔαρος στολίζοντα τὸ πάλευκον μέτωπόν της

καὶ μιγνύοντα ὅ,τι χαρίεν, ὅ,τι θελκτικόν, ὅ,τι γλυκὺ τοῦ ἀγνοῦ βίου της, οὗτινος σκοπὸς δι' αὐτὴν ἦτο τὸ μειδίαμα, τὸ ὁποῖον ἔσκεπε καὶ ἐχαλιναγώγει τῶν γλυκέων ὀνείρων, τῶν χρυσῶν ἐλπίδων καὶ τῶν ἀσυλλήπτων ἀπολαύσεων.

Τὸ ἔαρ διεδέχετο ὁ χειμὼν καὶ τὴν ἀγρίαν ριπὴν τοῦ βορρᾶ, ἡ ἐλαφρὰ τοῦ Ζεφύρου αὔρα, χαρίζουσα τὴν δρόσον της ἐπὶ τῆς γλυκείας ὑπώχρου μορφῆς τῆς παρθένου καὶ τὰ ρόδα τῆς ὑγιείας ἤνθουν παντρύφερα ἐπὶ τῶν πανάγνων παρειῶν τῆς Ἀγνῆς, ἐνῷ ἡ ζωὴ πέριξ αὐτῆς διεχύνετο ἄπειρος, ἀνύποπτος, πανόλβιος, θεά!

Ἤδη εἶνε Μάϊος. Ἡ Ἀγνή, τὸ μέτωπον ἧς στέφουσι δέκα καὶ πέντε μυρόβλητοι τοιοῦτοι, βαΐζει ὑπερήφανος ὑπὸ κατάσκια φυλλώματα μέσῳ ἀλροδριθῶν τοπείων, εἰσπνέουσα ἐν μεθυστικῇ ἀπολαύσει τὸ ἄρωμα τοῦ κήπου τῆς Ζωῆς, τῆς ὁποίας τὰ ἄνθη δρέπει μετ' ἀπείρου τρυφερότητος, καὶ μὲ ἔκφρασιν ἀρρήτου ἀπεικονίσματος ἐπὶ τῶν ροδοχρόων χειλέων της τὰ θλίβει παραφόρως ἐπὶ τοῦ πανάγνου της στήθους ἀφιεμένη εἰς γλυκεῖς λογισμούς.

Τίς εἶδε τί σκέπτεται ἡ παρθένος, ἄνθος προνομιοῦχον τῆς Ἐδέμ καὶ αὐτή, μὴ δὲν θὰ λάβῃ τὴν τύχην ἐκείνων, παρ' ὧν ἐνεπνεύσθη, ἀφοῦ ταῦτα ἐπλάσθησαν βραχύβια!

Δὲν θὰ φυλλοροήσῃ καὶ αὐτή, ὡς ἐκεῖνα, εἰς τὴν πρώτην πνοὴν τοῦ ἀνέμου, ὅστις ἐπιπίπτων ἀκώλυτος αὔριον θὰ κλονίσῃ τὸ τρυφερὸν στέλεχός των, μαραίνων τὴν ζωὴν ἐν τῇ πλέον μυροβόλῳ στιγμῇ τῆς ἀνθήσεως!

Καὶ ἐν δαιδάλῳ λογισμῷ ἡ Ἀγνὴ ἀναταρασσομένη ἀφίνει ἐκφεύγοντα δειλὸν στεναγμόν, ἴσως στεναγμὸν ἀποκρύφου πόνου, καὶ δάκρυ, δάκρυ ὅμως πολλὰ λαλοῦν καὶ ἀποκρύπτον, ὑψώνει εὐλαβῆ τὰ ὄμματα πρὸς τὸν Θεόν, ἐν προσευχῇ εὐχαριστηρίῳ.

Ἐπῆλθε τὸ φθινόπωρον καὶ μία πρωΐα εὕρισκεν αὐτὴν ἔξυπνον ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους καὶ στηριζομένην ἐπὶ τοῦ ἀνδήρου τοῦ παραθύρου της, σύννουν καὶ ὀνειροπόλον, πρὸ τῆς θέας τοῦ νεκρουμένου κάλλους, ὅταν ἀνύποπτος καὶ παραδιδομένη εἰς λογισμοὺς ἁγνούς, ὡς ἦτο, ἠσθάνθη ἐλαφρὸν τὸ φύσημα ἐπιψαῦον τοὺς ὤμους της καὶ ὑπηγέρθη περίδειλος, ἀναμνησθεῖσα ὅτι τὰ ἄνθη φυλλοροοῦσιν ὑπὸ τὴν πρώτην φθινοπωρινὴν πνοήν!

Καὶ ἦτο φθινόπωρον, ἐνῷ αὕτη ζηλοτύπως ἤνθει!

Οἴμοι! τὸ πρῶτον ψυχρὸν φύσημα μοιραίως ἐπῆλθεν, ἀσφαλὲς προμήνυμα ἐπικειμένης θυέλλης, παγεροῦ προλόγου τοῦ ἐπερχομένου χειμῶνος, βωβοῦ πρὸς τὴν χαρὰν τῆς Ζωῆς.

Τὰ ἄνθη κλίνουσιν ὠχρὰ καὶ μεμαραμμένα τὴν κεφαλὴν, φυλλοροοῦντα τὸ ἓν κατόπιν τοῦ ἄλλου, τὰ πτηνὰ πτήσσουσι πρὸ τοῦ ἀγρίως πνέοντος ἀνέμου ζητοῦντα ματαίως ν' ἀνεύρωσι τὴν θερμὴν καλιάν των. Τὸ ἄρωμα τῆς αὐγῆς διεδέχθη ἡ παγερὰ πνοὴ καὶ τὸν κόσμον τῶν γλυκέων ὀνείρων ἡ παραζάλη τῆς σκληρᾶς πραγματικότητος.

Διατὶ ἡ ψυχὴ τῆς Ἀγνῆς συμπονεῖ καὶ συμπάσχει πρὸ τῆς θέας τῆς νεκρουμένης ζωῆς τῆς φύσεως; καὶ ὀσημέραι οὕτω λιποψυχεῖ; Διατὶ ἡ ὠχρότης τοῦ προσώπου της προκαλεῖ τὴν θλίψιν τῶν ἄλλων κυριαρχοῦσα; Τί τὴν Παρθένον συνοδεύει μὲ τὸ ἄρωμα τῆς αὐγῆς, τῆς ἀηδόνος τὴν μάγον φωνὴν καὶ τὴν δρόσον τῶν ἀνθέων, ὅπου ἑκάστην πτῶσιν τῶν φύλλων παρακολουθεῖ μὲ τρεμοσβύνουσαν λάμψιν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀγωνιᾷ ἀρρήτως, στερουμένη τῆς ἡδυλάλου τῶν πτηνῶν θέλξεως φερομένης ἐν ἀπείρῳ λεπτότητι μὲ τὴν πνοὴν τῆς ζωογόνου αὔρας; Τί ἔχει ἡ Παρθένος, ὅπου ἀπώλεσε τὴν χαρὰν καὶ μόνον ὁ ἀφρός, εἰκὼν τῆς εἰρωνίας ζῶσα, ἀπέμεινε, ἀνίσχυρος ὅμως διαμαρτυρία!

Ἡ νόσος ἦτο βαρεῖα, ἐξ ἐκείνων αἵτινες προσβάλλουσι πάντοτε κατὰ προτίμησιν τὰς παρθένους ψυχὰς πρὸς λυπηρὰν παραφωνίαν μέσῳ τῶν μειδιαμάτων τῆς ζωῆς καὶ ἡ Ἀγνή, παρθένος ὡς ἦτο, ἐδέχθη τὸ σφοδρὸν τῆς βροτολοιγοῦ νόσου κτύπημα, ὅπερ συνεκλόνισε πρόρριζα τὸ εὔχρωμον καὶ τρυφερὸν ἄνθος, συσπειρωθὲν δειλὸν καὶ λιπόψυχον καὶ διέλυσεν ὀσημέραι ἐντὸς αὐτοῦ τὸν πυρετὸν τοῦ θανάτου, χωρὶς νὰ ἐκφεύγῃ τῆς ἀθῴας ψυχῆς τῆς παρθένου, οὐδὲ ἡ ἐλαχίστη ἐκδήλωσις τοῦ παραπόνου, ἀλλὰ μᾶλλον μετὰ θάρρους ἀπροσποιήτου προαισθανομένη τὸ βραχὺ τοῦ βίου της, προελογίζετο τὴν αἰωνιότητα ἐν τῇ ἀπείρῳ φιλευσπλαχνίᾳ τοῦ Ὑψίστου.

Τὸ φθινόπωρον διεδέχθη ὁ χειμὼν καὶ τοῦτον πάλιν τὸ φαιδρὸν ἔαρ, ἠρέμα ἀναγεννωμένης τῆς φύσεως ὑπὸ τὴν ζείδωρον τοῦ Ἀπείρου πνοήν. Μάτην ὅμως τὰ ἄνθη θάλλοντα προσπαθοῦν ν' ἀναγνωρίσωσι τὴν χαριτωμένην ἀδελφήν των, ὠχρὰν ἤδη καὶ ἀγωνιῶσαν θανασίμως. Μάτην τὸ ἄρωμα τῆς αὐγῆς, συναποκομιζόμενον ὑπὸ τῆς αὔρας τοῦ Ζεφύρου καὶ διολισθαίνειν φιλοπαιγμόνως ἐπὶ τῆς πανάγνου μορφῆς τῆς Παρθένου, ἀγωνίζεται νὰ ἐμφυσήσῃ πνεῦμα ζωῆς καὶ ἀποκαρτερήσεως καὶ συγκρατήσῃ τὴν ἐκεῖθεν ἡσύχως φευγαλέαν ζωήν. Μάτην τὸ γλυκὺ τῶν πτηνῶν τιττύβισμα, πετώντων ἀπὸ φυλλώματος εἰς φύλλωμα, προσπαθεῖ νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν ἀποπτᾶσαν πλέον χαράν, ἥτις ἔσκεπε καὶ ἐποδηγέτει τὴν λευκὴν κόρην. Μάτην ἡ ἀφυπνιζομένη φύσις ὤλη, ἣν τόσον ἐπόθησε καὶ ἠγάπησε τόσον, εἰς μειδιάματα καὶ στοργὴν ἀποκαλυπτομένη, προσκαλεῖ τὴν παρθένον εἰς τὸ μυστήριον τῶν ὀνείρων καὶ τῆς ρέμβης. Τὸ πᾶν πλέον ἀπώλετο διὰ παντὸς καὶ ὁ σάραγξ εἰσχωρήσας εἰς τὰ μυχιαίτατα, ὑπέσκαπτεν ὀσημέραι τὴν ζωὴν τῆς παρθένου, ἥτις μικρὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἀνελύετο ὥσπερ κηρός, ἀδυνατοῦσα νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τῶν ποδῶν.

Δὲν εἶχον παρέλθει ἕκτοτε ἢ ὀλίγαι ἔτι ἡμέραι καὶ ἡ Ἀγνὴ ἐξηντλημένη τελείως ὑπὸ τὴν δύναμιν τῆς ἀπαισίας νόσου κατέπιπτε κλινήρης καὶ πυρέσσουσα σφοδρῶς. Πᾶσα προσπάθεια πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ ἐπερχομένου μοιραίου τέλους ἀπέβη ἄγονος καὶ τὴν πρωΐαν τοῦ Πάσχα ἀκριβῶς τὴν αὐτὴν ὥραν τῆς γεννήσεώς της κατὰ μοιραίαν σύμπτωσιν, μετὰ τὴν θείαν μετάληψιν, ἄφιεν ἡσύχως μειδίαμα ὑστάτου ἀποχαιρετισμοῦ καὶ μέσῳ τῶν θρήνων καὶ κοπετῶν τῶν περὶ αὐτὴν ἐδώρει τὴν πνοήν της εἰς τὸ ἄπειρον, ἐνῷ ἡ γλυκυτέρα λάμψις τῶν ὀφθαλμῶν της ἐσβύννετο εἰς τὴν ἀγλαοτέραν ἔντασιν τῆς παρθενίας.

Κώδων πενθίμως ἠχῶν ἀνήγγειλε τὸν θάνατόν της καὶ μυρόβλητον φέρετρον εὐλαβῶς ὡδηγεῖτο ἐντὸς νεοσκαφοῦς τάφου, καλυφθὲν ὑπὸ τῶν ὄγκων τοῦ σπορακτικῶς κατρακυλήσαντος χώματος, πρὸς ὃ ἀπήντα, ὡς αἱμοσταγὴς θρῆνος, τὸ τρυφερὸν τῆς ἀηδόνος ἆσμα, οἱονεὶ ἀποχαιρετώσης τὸ ὕστατον τὴν ἀδελφὴν Παρθένον.

Τὴν ὥραν ἐκείνην ἕτερος κώδων χαρμόσυνος ἐκτύπα τὸ θεῖον τῆς Ἀναστάσεως κήρυγμα εἰς ἀπάντησιν τοῦ ταφέντος θεανθρώπου καὶ ἐπὶ τῶν Οὐρανῶν, εἵτινες ἐπλήροῦντο ὑπὸ κατακηλούσης μελῳδίας καὶ καταυγάζοντος φωτὸς ὑποδηλούμενοι τὸν Λυτρωτὴν τοῦ κόσμου καὶ Σωτῆρα, διέλαμπε τῆς Ζωῆς ἡ **Ἀθανασία.**

Φιλιατρὰ Μάρτιος 1902.

Ἄθως Κάλαϊς

ΑΒΥΣΣΟΙ

ΕΡΗΜΟ

Στῆς μαύρης Γῆς τὴ σκοτεινιὰ γεννήθηκα μιὰ [*ἡμέρα*
Πατέρα δὲν ἐγνώρισα, δὲν γνώρισα Μητέρα.
Πατέρα μου τὸν Οὐρανὸ
Ἔχω γνωρίσει μόνο
Καὶ Μάνα μου τὴ μαύρη Γῆ
Κανεὶς δὲν ξέρει τὴν πληγή,
Τοῦ ὀρφανοῦ τὸν πόνο.

Στῆς γῆς τὴ μαύρη σκοτεινιὰ γεννήθηκα μιὰ [*ἡμέρα*
Στὸ φύσημα τρελλοῦ βορειά, στὸ σφύριγμα τ' [*ἀγέρα*
Σὲ μιὰ γωνιὰ ἐρημική
Μὲ βρῆκαν πεταμένο
Κι' ἔχω... Πατρίδα μου... χαμιά,
Κάθε μιὰ μαύρη ἐρημιά,
Γιὰ ὅλους εἶμαι ξένο.

Ἀθῆναι 1902 Μήτσος Παπασπύρου

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΒΟΥΛΓΑΡΙΔΗΣ
Β'. Βραβεῖον

ΑΝΑΤΟΛΗ

Πόσο μ' ἀρέσης ἥλιε μου
λαμπρόφωτη μορφή
ὅταν σὲ βλέπω ἀπ' τοῦ βουνοῦ
νὰ σκιάζης τὴ κορφή.

Ὁλόχρυσες καὶ ἁπαλὲς
νὰ χύνης γύρω σου ἀχτῖδες
κι' ἀπὸ τὴ Πλάσι σκοτεινὲς
νὰ διώχνης τῆς νυχτιᾶς ρυτίδες.

Μὰ τότε μούρχονται σκέψεις πικρὲς
καὶ συλλογίζομαι ὁ δόλιος πόσες
Πόσες ἀκόμη ἄραγε φορὲς
θὰ ἰδῶ ἀνατολὴ καὶ πόσες;

Πειραιεὺς Δημοσθένης Ηλ. Μανούσος

ΣΟΝΕΤΤΟ

Ο ΝΑΥΤΗΣ

—Κύττα λοιπὸν ποῦ πᾶς ἀμυαλε ναύτη,
Μπροστά σου ἄγριο σπάζει τὸ κῦμα,
Νά! ὁ σκαρμὸς ἀπ' τὴν τριβὴ ἀνάφτει!
Ὤ! θὰ βουλιάξ' ἡ βάρκα σου τὶ κρῖμα!

Κύττα ποῦ πᾶς βροντάει καὶ ἀστράφτει,
Μπρός σου ἀνοίγεται τὸ μαῦρο μνῆμα,
Ἡ θάλασσα μὲ ζήλεια τάφο σκάφτει,
Τῆς μαύρης ζήλειας της θὰ πέσης θῦμα.

Μὰ ξέρει πῶς τὸν βλέπει ἡ καλήτου
Ὁ ναύτης καὶ τὰ κύματ' ἀψηφάει
Ὁποῦ πηδοῦν ἀπάν' ἀπ' τὸ πανίτου

Τὸ ξέρει—καὶ γι' αὐτὸ χαμογελάει—
Ἕνα φιλὶ πῶς θάν' ἡ ἀμοιβή του
Καὶ χαρωπὸς 'στὰ κύματα γλυστράει.

Γεώργος Ν. Θωμαΐδης.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

ΜΕΤΑΒΙΒΑΣΙΣ ΔΥΝΑΜΕΩΣ ΕΣ ΑΠΟΣΤΑΣΕΩΣ

Θέσατε ἐν πυρεῖον Α ἐπὶ ἑτέρου πυρείου Β τεθειμένων σταυροειδῶς ἐπὶ τῆς τραπέζης εἰς τρόπον ὥστε ἡ μὲν φωσφορώδης ἄκρα τοῦ Α νὰ ἀναταυθῇ ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἡ δὲ ἄλλη αὐτοῦ ἄκρα νὰ τεθῇ ἐπὶ τοῦ πυρείου Β, ὥστε νὰ μὴν ἐγγίζῃ τὴν τράπεζαν ἀλλὰ νὰ ἵσταται ἐν τῷ ἀέρι. Ἐπὶ τῆς ἄκρας ταύτης θέσατε τὸ ἄκρον τρίτου πυρείου, ὅπερ διὰ μόνου τοῦ βάρους του δὲν θὰ ἐπηρεάσῃ τὸ ἐφ' οὗ ἵσταται πυρεῖον, ἀλλ' ἂν ὅμως διὰ τοῦ δακτύλου πιέσωμεν, τότε βεβαίως ἡ φωσφορώδης ἄκρα τοῦ πυρείου Α θ' ἀνεγερθῇ.

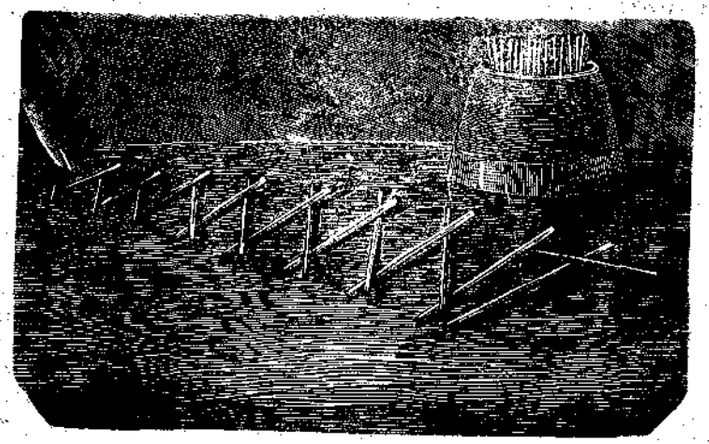

Ἤδη καταφανῶς φαίνεται, ὅτι τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα θ' ἀπολαύσωμεν ἂν ἐπὶ τοῦ τρίτου θέσωμεν ὁμοιοτρόπως καὶ πλαγίως τέταρτον πυρεῖον καὶ εἶτα πέμπτον, ἕκτον, ἕβδομον καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ ἐναντι ἡμῶν σχήματος.

Ἐὰν δὲ τότε πιέσωμεν διὰ τοῦ δακτύλου τὸ τελευταῖον πυρεῖον τοῦ κατασκευάσματος, τότε ἀμέσως θὰ ἴδωμεν ἀνεγειρομένην τὴν ἄκραν τοῦ πυρείου Α, ἐνῷ τῶν λοιπῶν πυρείων ἡ κίνησις διατελεῖ παραδόξως ἀφανής. Τὴν θέσιν δὲ ταύτην ἀκριβῶς δεικνύει τὸ ἡμέτερον σχῆμα.

Τοῦτου τεθέντος ἰδοὺ περίεργον πρόβλημα, ὅπερ δύνασθε νὰ προτείνητε τοῖς ὑμετέροις φίλοις: «*Ἐὰν σᾶς δώσω ποσότητά τινα πυρείων καὶ ἓν ποτήριον, δύνασθε ν' ἀνατρέψητε τοῦτο διὰ τῶν πυρείων καταλλήλως τοποθετημένων καὶ διὰ τῆς πιέσεως μιᾶς ἄκρας ἑνὸς πυρείου διὰ τῶν δακτύλων;*» Δι' ὅσους ἀνέγνωσαν τὰ ἀνωτέρω, βεβαίως ἡ ἐξήγησις εἶνε ἁπλουστάτη καὶ δὲν ἀπομένει ἄλλο ἢ νὰ θέσητε τὴν βάσιν τοῦ ποτηρίου σας ἐπὶ τῆς φωσφορώδους ἄκρας τοῦ πυρείου Α, νὰ διαθέσητε τὰ πυρεῖα σας ὡς ἀνωθι ἐξηγήσαμεν καὶ νὰ πιέσητε διὰ τοῦ δακτύλου τὸ τελευταῖον πυρεῖον, διὰ νὰ ἴδητε ἀμέσως ἀνατρεπόμενον τὸ ἐπὶ τῆς ἑτέρας ἄκρας κείμενον ποτήριον.

Οὐδὲν ἄλλο ἀπαιτεῖται ἡ ἐπιτηδεία διάταξις τῶν πυρείων.

Φ. Π.

ΜΙΑ ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΕΚΑΣΤΟΥ

Δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν βεβαιοῦται, ὅτι πρέπει νὰ ἐνδυώμεθα μὲ ἐλαφρὰ ἐνδύματα τόν τε χειμῶνα καὶ τὸ θέρος. Οἱ δυνάμενοι μάλιστα νὰ συνηθήσωσι νὰ φέρωσι τὴν αὐτὴν ἐνδυμασίαν καθ' ὅλον τὸ ἔτος, εἰσὶν οἱ ὑγιέστεροι ἄνθρωποι, καθόσον οἱ φέροντες βαρείας περιβολὰς τὸν χειμῶνα, φύσει θερμαίνονται καὶ δὲν μετακινοῦνται, τὸ αἷμα αὐτῶν δὲν κυκλοφορεῖ ἐπαρκῶς καὶ συνεπείᾳ τούτου ἀποκτῶσι νόσηρὰν κρᾶσιν. Ὅστις ὅμως παιδιόθεν συνειθίζει τὸ τὸ σῶμά του μὲ ἐλαφρὰν ἐνδυμασίαν καὶ ἄνευ πολλῶν ἐσωρρούχων καὶ ἐκθέτει ἑαυτὸν εἰς τὴν περιβάλλουσαν ἑκάστοτε ἀτμοσφαίραν, ἀντέχει εἰς ἁπάσας τὰς κακουχίας.

Ὁ ἄνθρωπος δέον ν' ἀποφεύγῃ ἐν γένει ἐνδελεχῶς τὰς ἐξαντλήσεις, καταχρήσεις καὶ στερήσεις τοῦ σώματος, καθόσον αὗται καὶ μόναι εἰσὶ τὰ κυριώτερα αἴτια τῶν κρυολογημάτων. Εἰς τὸν ἐνδυόμενον ἐλαφρῶς καὶ τὸ ῥῖγος ὅπερ ἐνίοτε αἰσθάνεται ὠφελείας πρόξενον τυγχάνει, διότι καὶ τοῦτο εἶνε μία γύμνασις τοῦ νευρικοῦ μας συστήματος, ἐν λουτρὸν φυσιοθεραπείας. Τὴν θέρμασιν τοῦ σώματος δέον νὰ ζητῇ τις πάντοτε ἐν τῇ κινήσει· ὅταν δ' αἰσθάνεται ψύχος, δέον νὰ κινῆται, νὰ περιπατῇ νὰ τρέχῃ. Ἂν θέλετε, δὲ νὰ μὴ γνωρίσητε ποτὲ οὔτε ἰατρὸν οὔτε φάρμακα, συνειθίσατε παιδιόθεν τὸ σῶμα σας ἄνευ πίλου, ἄνευ ὑποδημάτων καὶ ὅσῳ τὸ δυνατὸν μὲ ἐλαφρὸν καὶ ἐλεύθερον ἔνδυμα.

Ὁ ἰατρός σας

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Τὸ πάχος καθιστᾷ στρογγύλα τὰ μέλη τοῦ σώματος καὶ καταπραΰνει τὴν νευρικὴν εὐαισθησίαν δι' ὅπερ οἱ παχεῖς εἰσὶν ἧττον τῶν ἰσχνῶν εὐερέθιστοι.

*

Ἡ κατάχρησις βρώσεως πολὺ παχέων τροφῶν ἐπιφέρει τὰ δερματικὰ πάθη· ἕνεκα τοῦ λόγου τούτου ἐν τοῖς θερμοῖς κλίμασι βλάπτει ἡ βρῶσις χοιρείου κρέατος. Τοὐναντίον ἡ ἀνεπάρκεια τῶν παχέων τροφῶν ἐπιφέρει ἰσχνότητα καὶ προδιαθέτει τὸ σῶμα εἰς χειραδικὰς νόσους καὶ δὴ εἰς αὐτὴν τὴν φθίσιν.

*

Τὸ λίπος τοῦ σώματος γίνεται διὰ τοῦ αἵματος ἐν ὥρᾳ ὑγιείας· χρησιμεύει δὲ ἐν περιπτώσει νόσου, εἰς τὰς καταναλώσεις τοῦ σώματος.

*

Ἡ διαρκὴς τροφὴ ζωϊκῶν οὐσιῶν ἰδίῳ κρέατος ἡλικιωμένου ζώου, ἐπιφέρει αὔξησιν οὐρικοῦ ὀξέος εἰς τὰ οὖρα τὰ ὁποῖα ἐνούμενα μετὰ τῶν ἐν τοῖς νεφροῖς ἀλκαλίων, σχηματίζουσι ψαμμώδη λιθίασιν. Μόνοι αἱ λιπαραὶ τροφαὶ δὲν τρέφουσι, οὔτε διατηροῦσι τὴν ζωήν, ἰδίᾳ εἰς τὰ θερμόαιμα ζῷα· τρεφόμενα δὲ καθ' ὑπερβολήν, προδιαθέτουσι εἰς τὴν φυσκωνίαν, εἰς παθήσεις τοῦ ὕπατος καὶ δερματικὰ πάθη.

*

Οἱ πάσχοντες ἐκ φυσκωνίας θεραπεύονται διὰ τῆς κινήσεως καὶ τοῦ πρωϊνοῦ περιπάτου διὰ τῆς πόσεως ὀλίγων ποτῶν, βρώσεως ξηρᾶς τροφῆς, ἀποχῆς παχέων τροφῶν, γλυκισμάτων καὶ χρήσεως πολλοῦ καφέ.

*

Αἱ λιπαραὶ ἰδίως τροφαὶ δυσκόλως χωνεύονται εἰς τὸ Ἑλλ. κλίμα, ἐπιφέρουσι δὲ δυσπεψίαν, δι' ὅπερ καὶ τὰ λιπαρὰ ἰατρικά, ἔλαιον ὀνίσκου, εἰσὶν ἀκατάλληλα.

25 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 25

Η ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΑΙΓΥΠΤΟΣ

ΥΠΟ ΕΠΟΨΙΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΗΝ, ΕΜΠΟΡΙΚΗΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΝ

(Μετ' εικόνων)

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Ὁ κ. Ἰω. Γκίνης εἶναι γεν. ἀντιπρόσωπος τῶν Καλυμνίων, ἐξ οὗ καὶ κατάγεται· τὸ κατάστημα αὐτοῦ ἐν τῇ ὁδῷ Ἐσβεκίας, ἀποικιακῶν εἰδῶν, εἶναι τὸ κέντρον τῶν πατριωτῶν του, ἔνθα συγκεντροῦνται διὰ τὰς ἐργασίας των, ἐνταῦθα δὲ συνήντησα κατὰ τὴν τελευταίαν διέλευσίν μου ἐν Καΐρῳ καὶ τὸν γνωστὸν παρ' ἡμῖν ἄλλοτε κ. Φλέγελ, ὅστις νῦν καταγίνεται εἰς τὴν κατάργησιν τῆς διὰ σκαφάνδρων ἁλιείας τῶν σπόγγων καὶ ὡς φαίνεται ἐπιτυγχάνει εἰς τὸν σκοπόν του. Ὁ κ. Γκίνης ἰδών, ὅτι γνωριζόμεθα μετὰ τοῦ κ. Φλέγελ ἐξ Ἀθηνῶν, μᾶς προσεκάλεσεν ἀμφοτέρους εἰς γεῦμα εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ διότι ἡ πρεσβυτέρα αὐτοῦ θυγάτηρ ἐπεθύμει νὰ γνωρίσῃ καὶ προσωπικῶς καὶ τὸν Διευθυντὴν τῆς «Φύσεως» οὗτινος αἱ δημοσιεύσεις καὶ πὰ ταξείδιά του μεγάλην ἐνεποίουν αὐτῇ ἐντύπωσιν. Ὁ κ. Γκίνης μετὰ τῆς ἀξιολόγου Κυρίας του ὄντως ἐφάνησαν τῆς ὡραίας καὶ φιλοξένου πατρίδος των ἀντάξια τέκνα, ἀτελευτήτων δὲ φιλοφρονήσεων καὶ περιποιήσεων ὀπαδοί, τὸ δὲ παρατεθὲν γεῦμα ἦτο πλουσιώτατον εἰς ἐδέσματα, ποτὰ καὶ καρυκεύματα, ἅτινα μετὰ τοῦ κ. παλαιοῦ μου φίλου κ. Φλέγελ εὐχαρίστως ἐγεύθημεν. Ἡ δὲ ἀξιότιμος καὶ φιλόμουσος θυγάτηρ του Μαρία διαρκῶς ἐμειδία ἐπὶ τῇ ἀπροόπτῳ ταύτῃ περιστάσει.

— Καὶ διατί ἐπεθυμεῖτε νὰ μὲ γνωρίσετε; τὴν εἴρωτῶ καὶ ἐγὼ τότε.

— Διότι ἀναγινώσκουσα ἐν τῇ «Φύσει», μοὶ ἀπαντᾶ, τὰ ὡραῖα ταξείδιά σας καὶ τὰς λαμπρὰς ἐντυπώσεις σας τόσων μερῶν ὅπου διέρχεσθε, ἐφανταζόμην, ὅτι ἔβλεπον καὶ ἐγὼ τὰ μέρη ταῦτα, διότι τὰ περιγράφετε μετὰ φυσικότητος καὶ ζωηρότητος πρωτοφανοῦς καὶ ἤθελον νὰ σᾶς ἔβλεπον.

— Ἰδίᾳ τί σᾶς ἤρεσε περισσότερον;

—Ὅλα, ἰδίως τὸ ἀπὸ Βάρνας εἰς Πειραιᾶ ταξείδιόν σας ἐσχάτως, ὅπου οἱ ποντικοὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἦλθον εἰς τὸ πλοῖον σας ἀπὸ τὴν ἀποβάθραν καὶ τὴν νύκτα ἐτριγύριζον εἰς τὰς κοκέτας καὶ μία Κυρία, ἐφώναζε τὸν καμαρῶτον, διότι ἐπῆγαν καὶ εἰς αὐτήν.

— Ἄ, ναί, μὰ ἦτο φοβερὸν, ἑκατὸν τουλάχιστον ποντικοὶ ὡς κουνέλια μεγάλοι νὰ περιέρχονται τὰς ἄνωθε τῶν κοκετῶν μας κορνίζας καὶ νὰ φωνάζουν ὡς νυφίτσαι.

Ὁ κ. Φλέγελ ἐξεπλάγη καὶ αὐτός.

— Περίεργον, μοὶ λέγει καὶ πῶς δὲν σᾶς ἐδάγκωσαν;

— Μὰ ἐσηκώθημεν ὅλοι εἰς τὸ πόδι καὶ ὁ καμαρῶτος μὲ τὸ ξύλον τοὺς ἐξεδίωξε.

Εἶτα ὁ κ. Φλέγελ μὲ ἠρώτησε περὶ τῶν ὡραίων Ἀθηνῶν, αἵτινες ὄντως τῷ ἔκαμον ἐντύπωσιν καὶ σκέπτεται νὰ τὰς ἐπισκεφθῇ ἐκ νέου.

— Καὶ ποῦ ἤδη διαμένετε; τὸν ἠρώτησα.

— Φίλε μου κ. Πρίντεζη, ἤδη μένω διαρκῶς εἰς Κάλυμνον.

— Πῶς; εἰς Κάλυμνον καὶ τί κάμνετε εἰς τὴν τὴν μικρὰν ταύτην νῆσον, ἥτις βεβαίως δὲν θὰ σᾶς χωρῇ;

Ὁ κ. Φλέγελ εἶναι μικροῦ μὲν ἀναστήματος καὶ λεπτοῦ, ἀλλὰ ἔχει μεγάλην καρδίαν καὶ εὐρὺν νοῦν καὶ δι' αὐτὸ τὸν ἠρώτησα οὕτω.

— Ἡ μικρά, ἀλλ' ὡραία, ρωμαντικὴ καὶ εὐχάριστος Κάλυμνος μὲ χωρεῖ κάλλιστα κ. Πρίντεζη μοὶ λέγει, διότι ἔχει καλλονὰς ἐξκισίας καὶ εὐρείας, ἡσυχίαν ἀπόλυτον, τρόφιμα λαμπρά, ὕδωρ ἐξαίσιον καὶ κατοίκους εὐγενεστάτους καὶ φιλοξένους, οἵτινες δὲν μὲ ἀφίνουσιν οὔτε αὐτοὶ νὰ φύγω ἐκεῖθεν.

— Καὶ τοὺς ἀστακούς, ἐλησμονήσατε;

— Ἄ, ναί, ἔχετε δίκαιον καὶ ἀστακοὺς ἡ Κάλυμνος ἔχει ἐν ἀφθονίᾳ ζωντανοὺς καὶ περιφήμους. Ἄ, ναί, μοῦ ἀρέσουν πολὺ κ. Πρίντεζη.

— Καὶ εἰς ἐμένα, φίλε μου. Καὶ καταγίνεσθε ἐκεῖ εἰς ἐργασίαν τινά;

— Ναί, εἰς τὸ νὰ διάγω εὐχάριστον καὶ εὐδαίμονα βίον, μὴ ἐνοχλούμενος ἀπὸ οὐδένα. Σᾶς βεβαιῶ δὲ κ. Πρίντεζη, ὅτι ἀφ' ὅσα μέρη ἐταξείδευσα οὐδαμοῦ εὗρον τὴν καλλονὴν καὶ τὸ χάριτας τῆς Καλύμνου. Ἔπειτα ἀνέλαβον καὶ τὸν ἀγῶνα τῆς καταργήσεως τῆς διὰ σκαφάνδρων ἁλιείας σπόγγων καὶ πρέπει νὰ ἐνεργήσωμεν πάντες νὰ λείψῃ τὸ καταστρεπτικὸν τοῦτο διὰ τὴν ἀνθρωπότητα μηχάνημα, ὅπερ τοσαύτας οἰκογενείας ἀπηρράνωσε, διότι, ὡς γνωρίζετε, οὐδεὶς τοιοῦτος δύτης ζῇ, ὑποκύπτων θᾶττον ἢ βράδιον εἰς τὸν δι' ἀσφυξίας ἐντὸς τῆς μηχανῆς θάνατον. Οὐδεὶς αὐτῶν ζῇ ἀφοῦ πάντες ἀλληλοδιαδόχως παθαίνουν καὶ δὲν ἀρκεῖ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ αἱ οἰκογένειαί των καταστρέφονται.

— Καὶ αἱ ἐνέργειαί σας μέχρι τοῦδε;

— Βαίνουν κατ' εὐχήν, οἱ Καλύμνιοι δὲν ἁλιεύουν πλέον διὰ σκαφάνδρων, ἡ Τουρκία ἀπηγόρευσε τοῦτο εἰς τὰς ἀκτάς της, ἡ δ' Αἴγυπτος ὡσαύτως ὑπεσχέθη ν' ἀποδειχθῇ καὶ αὕτη τὸ σωτήριον αὐτὸ μέτρον.

— Εὖγε, Κύριε Φλέγελ καὶ εὔχομαι αἱ ἐνέργειαί σας νὰ στεφθοῦν ὑπὸ ἐπιτυχίας, ἀλλὰ πολὺ ἀμφιβάλλω, καθόσον ἀκριβῶς ἐσχάτως ἐδημοσίευσα διατριβὴν ἐν τῇ «Φύσει» περὶ τῆς ἁλιείας σπόγγων ἐν Σφάξ τῆς Βαρβαρίας, καθ' ἣν δίδονται παρ' ἀξιοπίστου καὶ εἰδήμονος προσώπου πληροφορίαι, ὅτι οὐ μόνον αἱ σλάφανδροι ἐπολλαπλασιάσθησαν ἐκεῖσε ἀλλὰ καὶ ὅτι καταπληκτικῶς ηὔξησεν ἡ ἁλιεία τῶν σπόγγων καὶ αἱ πρόσοδοι τῆς ἐκεῖσε κυβερνήσεως, μειωθείσης καὶ τῆς τιμῆς αὐτῶν αἰσθητῶς.

Ὁ κ. Φλέγελ δὲν παρεδέχθη ταῦτα, ἐκπλαγεὶς μάλιστα ἐπὶ ταῖς πληροφορίαις, ἐπιμείνας, ὅτι οἱ σπόγγοι ἠλαττώθησαν πολύ, καταστραφείσης τῆς γονιμοποιήσεως εἰς πολλὰ μέρη, ἕνεκα τῆς πολλῆς χρήσεως τῶν σκαφάνδρων. Καὶ πρὸς ἀπόδειξιν ὑπεσχέθην νὰ στείλω αὐτῷ τὸ περιέχον τὰς πληροφορίας ταύτας φύλλον τῆς «Φύσεως» ὅπερ καὶ ἔπραξα.

Ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ἰδίᾳ ἐν Καΐρῳ ὑπάρχουσι καὶ πολλοὶ Κύπριοι καλῶς ἐγκατεστημένοι καὶ πάνυ φιλοτίμως καὶ ἐπιτυχῶς ἐργαζόμενοι.

Ὁ κ. Λαμπριανὸς Χ. Γρούτας καὶ πρόεδρος τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Κυπριακῆς Ἀδελφότητος, οἱ ἀδελφοὶ Σαββίδου ἐν Μὶτ-Γάμρ, οἱ ἀδελφοὶ Λοΐζου ἐν Βάδι-Χάλφα καὶ Σουδάν, ὁ Λ. Λοΐζος ὁ καὶ δωρητὴς τῶν ζώων τοῦ ζωολογικοῦ Κύπρου ἐν Καΐρῳ καὶ οἱ ἐν Καρτούμ ἀντάξιοι ἀδελφοὶ αὐτοῦ, ὁ κ. Γ. Ρουσιᾶς, ἐν Καΐρῳ, ὁ κ. Κ. Μηλίδης ὁμοίως ἐν Καΐρῳ διαμένων, οἱ κύριοι Ψυλλίδης καὶ Α. Ἀναστασίου ἀνεψιός του ἐν Χελούαν, ὁ κ. Χρηστοφίδης ἐσχάτως πατελθὼν εἰς Κάϊρον, ὁ κ. Χρ. Οἰκονομίδης καὶ ἄλλοι πολλοὶ Κύπριοι μεγαλέμποροι ἐγκατεσπαρμένοι εἰς πολλὰς ἄλλας πόλεις τῆς Αἰγύπτου ἀντιπροσωπεύουσι πάνυ ἐπαξίως τὴν πατρίδα των, καὶ ἐργάζονται ἐνταῦθα προοδεύοντες ἐν εὐημερίᾳ καὶ θησαυρίζοντες ἐν τιμιότητι.

Ὁ κ. Χρηστοφίδης ἐλθὼν ἐσχάτως εἰς Καΐρον οἰκογενειακῶς καὶ παραμείνας ἕνεκα λόγων κληρονομίας τινος τοῦ πρό τινος ἀποθανόντος ἀδελφοῦ του κινδυνεύει νὰ λησμονήσῃ τὴν Κύπρον καὶ νὰ μείνῃ ἐνταῦθα διαρκῶς. Δυστυχῶς αἱ κληρονομίαι ὑφίστανται καὶ ἐδῶ ὅ,τι παθαίνουσι καὶ ἀλλαχοῦ, ὀδυσσείας ἐπιδρομὰς καὶ περιπετείας Ἰώβ. Εἶναι κάλλιστος ἄνθρωπος, διελθὼν τὸν βίον του εἰς χαρᾶς καὶ ὀδύνας, ἐν εὐτυχίαις καὶ ἀτυχίαις ὡς ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ πλήρη περιπετειῶν καὶ παραδοξοτήτων καὶ εἶνε πολὺ εὐχάριστον νὰ τὸν ἀκούετε νὰ διηγῆται τὰς ἐν Κύπρῳ καὶ ἐξωτερικῷ ἀπολαύσεις καὶ διασκεδάσεις του. Γέρων ἔτι, ἀλλὰ σθεναρὸς καὶ εὔθυμος πάντοτε, ἐξακολουθεῖ νὰ κατέχῃ τὸ γόητρον τῆς τερπνῆς συζητήσεως καὶ τῆς εὐχαρίστου συναναστροφῆς. Ἡ δὲ ἀξιόλογος καθ' ὅλα, πάνυ εὐάρεστος, φιλόμουσος καὶ εὖ νεστάτη νεαρὰ ἔτι σύζυγός του Δέσποινα Ἄννα, εἶναι ἀληθὲς οἰκογενειακὸν κόσμημα ἐν τῇ παρούσῃ ἐποχῇ καθόσον καὶ νὰ φέρηται πάνυ καλῶς πρὸς ὅλους γινώσκει καὶ νὰ προκαλῇ καὶ διευθύνῃ τὰς συναστροφάς της λίαν εὐαρέστως καὶ διασκεδαστικῶς τὰς νοητικὰς δυνάμεις κατέχει, προκαλοῦσα ζητήματα καὶ συζητοῦσα μετὰ χάριτος καὶ ἐνδιαφέροντος αὐτάς:

Μᾶς προσεκάλεσεν ἐσχάτως ἐπανειλημένως εἰς τὸ τέϊον, πλουσιώτατον ἐν ποικιλίαις καὶ καρυκεύμασιν, ἔνθα μετ' ἄλλων, τοῦ κ. Χρ. Οἰκονομίδου, ἀνεψιοῦ καὶ τῆς ἀξιολόγου καὶ εὐφυεστάτης θυγατρός της καὶ τοῦ σπουδαστοῦ ἔτι υἱοῦ της, διήλθομεν ἑσπερίδας ἀπολαυστικὰς καὶ τερπνοτάτας.

Ὁ κ. Χρ. Οἰκονομίδης, κύπριος, ὡς εἴπομεν ἐπίσης, εἶναι ἀξιόλογος νέος, ὁ γνωστὸς ἐν Καΐρῳ τῆς ὁδοῦ Ἐσβεκίας καπνέμπορος, ἐνεχυροδανιστὴς καὶ τραπεζίτης ἤδη, ἠπιωτάτου συμπαθητικοῦ χαρακτῆρος καὶ πολὺ ὑποσχομένου μέλλον εἰς τὰς ἐργασίας του. Ἐγνώρισα αὐτὸν ἀπὸ δεκαετίας ἐκεῖ πάντοτε εἰς τὴν αὐτὴν θέαν, μὲ τὴν αὐτὴν πάντοτε μορφὴν καὶ φυσιογνωμίαν, πάντοτε καὶ ἀκαταπαύστως ἐργαζόμενον καὶ διηνεκῶς ὁμιλοῦντα καὶ καπν ζοντα ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς, διότι παραμένει εἰς τὸ κατάστημά του πάντοτε μέχρι τῆς 3 καὶ 4 τῆς πρωΐας, καὶ μόνον εἰς τὸ θέατρον μεταβαίνοντα, ὁσάκις τύχῃ καλὴ ἑλληνικὴ παράστασις, καὶ πάντοτε θησαυρίζοντα, καθόσον ἑκάστοτε παρατηρῶ τὴν διαφορὰν τῆς πλουτολογικῆς του καταστάσεως. Τὸν ὠνόμασα δὲ «Νέον Κροῖσον» καθόσον ἐφαντάσθην μὲ τὴν ἀνάπτυξιν, ἣν ἔλαβον αἱ ἐργασίαι του, ὅτι ταχέως θὰ λάβῃ τὸν τίτλον τοῦ εὐτυχοῦς τραπεζίτου, ὃν τὰ ἔσοδα ἀναγκαστικῶς φέρουσιν εἰς τοιαύτην θέσιν. Ὁ κόσμος φυσικῶς ἀποκαλεῖ αὐτὸν φιλάργυρον, σφιγκτὸν, οὐχὶ δὲ γενναιόφρονα καὶ πολὺ δίκαιον ἔχει διότι παρετήρησα, εἰς πτωχὸν ζητήσαντα τὴν ἐλεημοσύνην του, ἐνῷ ἐγὼ τῷ προσέφερον δεκάλεπτον νόμισμα, αὐτὸς δίλεπτον! Ἀλλὰ μήπως διὰ τοιαύτης οἰκονομίας δὲν καθίστανται βαθύπλουτοι, ἐκεῖνοι οἵτινες ἀφίνουσι τὰ ἑκατομμύριά των εἰς τὸ ἔθνος καὶ τὰ φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα; Ὥστε δεδικαίωνται. Ἀλλ' ἐν τούτοις ὁ κ. Οἰκονομίδης μᾶς ἐπέδειξε κάπως ἄλλως τε καὶ τὴν μικρὰν γενναιοφροσύνην του. Μνηστευθεὶς ἐσχάτως μετὰ καλλιμόρφου καὶ γλυκυδερκοῦς Σμυρναίας κόρης καὶ ἀποστείλας αὐτῇ τὸν δακτύλιον ἀρραβῶνα, ἐτέλεσεν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐν Καΐρῳ διαμονῆς μας καὶ τῆς εὐτυχοῦς περιστάσεως τῆς ὡραίας ταύτης ἐποχῆς τοῦ βίου του μνηστευτικὴν ἑσπερίδα, καθ' ἣν παρέθετο ἡμῖν δείγματα τῆς γενναίας καὶ πλουσιοπαρόχου αὐτοῦ διαθέσεως μετ' ἀφθόνων γλυκυσμάτων, τεΐου, πλακουντίων, γλυκυχύμου κυπραϊκοῦ οἴνου, πιόντες εἰς ὑγείαν τοῦ μακαρίου σὺν Θεῷ τούτου ζεύγους.

Μίαν ὥραν μακρὰν τοῦ Καΐρου καὶ ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ Δέλτα τοῦ Νείλου κεῖται τὸ περίφημον Barrage τοῦ Νείλου, ὁ νειλοφράκτης καλούμενος (φράγμα) ὅστις διὰ τῶν δύο πολυστήλων αὐτοῦ ἑκατέρωθεν γεφυρῶν, φρασσομένων καταλλήλως διὰ σιδηρῶν φραγμάτων, σταματᾶ τὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ ἐπὶ τῶν δύο αὐτοῦ βραχιόνων, παρακωλύων ταῦτα νὰ ῥέωσι πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ διὰ διωρύγων κατεσκευασμένων ὀλίγον ἀνωτέρω τῆς κοίτης τοῦ ποταμοῦ δίδωσιν αὐτοῖς διεύθυνσιν πρὸς ἄλλας μὴ διαβρεχομένας ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ γαίας, καθιστῶν οὕτως αὐτὰς καλλιεργησίμους. Τὸ κολοσσαῖον τοῦτο ἔργον κατεσκευάσθη ὑπὸ γάλλων ἐπὶ Σαΐδ, οἱ δὲ ἄγγλοι τὴν σήμερον τοσοῦτον καλῶς ἐστόλισαν καὶ καθωράϊσαν τὸ μεταξὺ τῶν βραχιόνων διαμέρισμα διὰ κήπων, ὡραίων δένδρων, οἰκημάτων, συγκοινωνιῶν καὶ περιφήμων ἀγροτικῶν διακοσμήσεων, ὥστε κατέστη ἀληθὴς παράδεισος περιπάτων καὶ ἀπολαύσεων.

Ἐνταῦθα διαμένουσι καὶ τινες τῶν ὁμογενῶν μας.

Ὁ δὲ κ. Σαλβάγος ἔκτισεν ὡραίαν ἐξοχικὴν οἰκίαν γοτθικοῦ ρυθμοῦ παρὰ τὴν ἀκτὴν τοῦ ποταμοῦ καὶ ἐργοστάσιον βαμβακομηχανῆς, ἔνθα προσκομίζονται καὶ ἐκκοκίζονται οἱ μεταφερόμενοι διὰ τοῦ ποταμοῦ βάμβακες. Λέγεται δὲ πρὸς τούτοις ὅτι ἡ εὐφάνταστος Κυρία του τοσοῦτον κατεθέλχθη ἐκ τῆς τοποθεσίας, ὥστε θελήσασα νὰ προσδώσῃ κατάλληλον ὡραιότητα τῆς πρὸς τὸν ποταμὸν προσόψεως τῆς οἰκίας της, τρὶς κατεδάφισε καὶ ἀνήγειρεν ταύτην.

Ἐνταῦθα διαμένουσι καὶ δύο κάλλιστοι ὁμογενεῖς μας ὁ κ. Κ. Ψαρούδης Κρὴς καὶ οἱ ἀδελφοὶ Μαυρομάται ἐκ Σύρου. Ὁ κ. Ψαρούδης βαμβακέμπορος καὶ ἐπιχειρηματίας εἶναι ἀνὴρ φιλοτιμώτατος καὶ ἀκραιφνῶν πατριωτικῶν αἰσθημάτων τοσοῦτον δ' εὐχαριστεῖται βλέπων ὁμογενεῖς ἐξ Ἑλλάδος, ὥστε ὁμολογουμένως θυσιάζεται δι' αὐτοὺς καὶ πάσῃ θυσίᾳ περιποιεῖται αὐτοὺς οἴκοι.

Μετέβημεν τρὶς μέχρι τοῦδε ἐκεῖ καὶ ἐτύχομεν πάντοτε παρὰ τοῦ κ. Ψαρούδη ἐκτάκτων καὶ ἀφθόνων φιλοφρονήσεων καὶ οἰκογενειακῶν περιποιήσεων.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Ἡ δεσποινὶς Β.. κάθηται εἰς τὸν ἐξώστην καὶ παρατηρεῖ μετὰ προσοχῆς τὴν σελήνην, ἐνῷ ὁ καλός μνηστήρ της ἐρωτᾷ αὐτήν:

— Μὰ τί κάμνεις αὐτοῦ μόνη, ἀγαπητή μου; τόσην ὥραν;

Καὶ ἐκείνη μηδόλως ταρασσομένη, ἀπαντᾷ:

— Σεληνιάζομαι, φίλτατε!

Γραῖα τις ἠγόρασεν ἕνα κόρακα, ἐνῷ ὁ παρακείμενος γείτων της τῇ λέγει:

— Δὲν ἠγόραζες κανὲν ἄλλο πτηνὸν καλλίτερον καὶ νὰ κελαδῇ;

— Ὄχι, διότι λέγουν πῶς ὁ κόρακας ζῇ διακόσια χρόνια, καὶ ἤθελα μόνη μου νὰ βεβαιωθῶ.

Ἐν τινι φερετροποιείῳ.

— 100 δραχμὰς δι' αὐτὴν τὴν κάσσαν! δὲν τὸς δίδω. εἶναι πολὺ ἀκριβά!

— Ἄ, εἶναι, γιὰ χατῆρι; σου πάρε την 80 μόνον καὶ νὰ σ' ἔχω... μουστερῆ.

— Διατὶ ἀνυπομονεῖς, τόσον, ἔλεγέ ποτε κακοπληρωμὴς ἐνοικιαστὴς πρὸς τὸν οἰκοδεσπότην του, γνωρίζεις καλῶς, ὅτι τὰ ἐνοίκια σου τρέχουν, μὴ φοβεῖσαι λοιπόν.

— Ἀκριβῶς δι' αὐτὸ φοβοῦμαι, μήπως δὲν εἰμπορέσω ὕστερα νὰ τὰ πιάσω.

Ἡ δεκαέτις Πόπη μαθοῦσα ὅτι ἡ κυρία Χ... ἔχασε τὸν σύζυγόν της, τῆς λέγει ἡμέραν τινὰ μετ' ἀφελείας, ὅπως τὴν παρηγορήσῃ:

— Τί κρῖμα! ἂν ὁ Θεὸς σᾶς δώσῃ παιδάκια, δὲν θὰ ἔχουν πατέρα!

Ἐν τῇ τραπέζῃ.

Ὁ Νῖκος ἁρπάζει τὸ μῆλον τοῦ Κοκοῦ καὶ τὸ τρώγει. Ὁ δὲ Κοκὸς λαμβάνει τὸ μαχαίριον καὶ λέγει ἀπειλῶν:

— Θὰ κρύψω τὸ μαχαῖρι νὰ μὴ μπορέσῃς νὰ τὸ κόψῃς.

Ὁ Νῖκος τότε τὸ ἔφαγε μετὰ πλείονος ἐλευθερίας

Ἡ κυρία ὠργισμένη πρὸς τὸν ὑπηρέτην της.

— Δὲν σοῦ εἶπα, νὰ μὴν εἰσέρχεσαι εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἐὰν δὲν κτυπήσῃς τὴν θύραν πρῶτον;

— Κυρία, μοῦ εἴπατε, ὅτι ἔχετε ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμὲ καὶ ἐθεώρησα περιττὸν νὰ σᾶς εἰδοποιῶ πλέον.

Κατάκοπός τις κύριος εἰσέρχεται εἴς τι γραφεῖον τοῦ κ. Π. καὶ ζητεῖ τὸν διευθυντήν.

— Εἶναι εἰς Παρισίους, τῶ ἀπαντῶσι.

— Δὲν βιάζομαι, λέγει, θὰ περιμένω.

— Μὴν ἀνησυχεῖτε, κυρία, δὲν ἔχετε τίποτε, ἡσυχάσατε.

— Μὰ ἰατρέ, κυτάξατε, πῶς εἶναι ἡ γλῶσσα μου!

— Ἴσα ἴσα ἡ γλῶσσα σας θέλει ἀνάπαυσιν.

ΠΑΙΓΝΙΑ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΩΝ

ΑΝΕΥΡΕΣΙΣ ΑΡΡΗΤΟΥ

Πρόκειται ν' ἀνεύρῃ τις πρόσωπόν τι ἐκ τῶν προτέρων ὁρισθὲν ὑπὸ τῆς ὁμηγύρεως.

Ἐγείρεταί τις καὶ προσκαλεῖ τινα νὰ παραμείνῃ ἐπὶ δύο λεπτὰ τῆς ὥρας ἐν τῇ παρακειμένῃ αἰθούσῃ ἢ διαδρόμῳ καὶ εἶτα ὁρίζει δεσποινίδα ἢ Κυρίαν πρὸ τῆς ὁποίας ὀφείλει ὁ ἱστάμενος ἔξω νὰ ἀνεύρῃ καὶ γονατίσῃ ἔμπροσθέν της. Ἐννοεῖται ὅτι τοῦτο τηρεῖται μυστικὸν ἀπὸ τὸν ὑποβαλλόμενον εἰς ἀνεύρεσιν, ὅστις ὀφείλει ἅμα τῇ ἀναγγελίᾳ τοῦ διευθύνοντος τὸ παίγνιον Κυρίου νὰ προσέλθῃ καὶ γονατίσει ἐνώπιον τῆς νομιζομένης ὑπ' αὐτοῦ ἐκλεκτῆς του. Καὶ ἂν μὲν δὲν ἀνεύρῃ ταύτην, πάντες τῷ κράζουσιν «ἔξω, ἔξω» αὐτὸς δὲ ἐξακολουθεῖ νὰ γονατίζῃ πρὸ τῶν Κυριῶν, ἕως οὗ ἀνεύρῃ αὐτήν.

Ἅμα δὲ τέλος ἐπιτύχῃ καὶ ἀνεύρῃ τὴν ἐκλεκτήν του, τότε τῷ κράζουσι «ἄξιος, ἄξιος» καὶ ἐγειρομένης ἅμα τῆς Κυρίας ἢ Δεσποινίδος, χορεύει μετ' αὐτῆς ἓν βάλς ἢ μίαν πόλκαν σὺν τῷ κρούσματι τῶν ὀργάνων ἢ τοῦ κλειδοκυμβάλου.

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΑΝΕΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

ΥΠΟ

ΧΑΡΙΛΑΟΥ Σ. ΑΝΕΜΟΓΙΑΝΝΗ

(συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Συγκεφαλαιοῦμεν τὰ λεχθέντα. Οἱ προηγούμενοι πίνακες μᾶς δεικνύουσι, 1ον συνήθη τινὰ τόνον τοῦ Do, μὴ λαμβάνοντα οὐδεμίαν οὐσιώδη ἀλλοίωσιν. 2ον ἑπτὰ τόνους ἐκ διέσεων ἐκ τοῦ sol μέχρι τοῦ Do♯. 3ον ἑπτὰ τόνους ἐξ ὑφέσεων, ἐκ τοῦ fa μέχρι τοῦ do♭.

Δυνατὸν νὰ λειφθῶσιν οἱ τόνοι do♯ ἢ do♭ ὡς τονικοὶ διὰ νέας σειρὰς κλιμάκων. Εἰς ταύτας ὅμως παρεμπίπτουσιν εἴτε διπλαῖ διέσεις, εἴτε διπλαῖ ὑφέσεις, αἵτινες ἐκπληροῦσι τοὺς αὐτοὺς ὅρους πρὸς τὰ ἐν διέσει ἢ ἐν ὑφέσει φθογγόσημα καθὼς καὶ αἱ ἁπλαῖ πρὸς τὰ φυσικά.

Αἱ νέαι κλίμακες ὑψηλότεραι ἢ χαμηλότεραι κατὰ ἡμιτόνιον ἢ αἱ ὁμώνυμοί των, λαμβάνουσιν αἱ μὲν ἑπτὰ διέσεις αἱ δὲ ἑπτὰ ὑφέσεις ἢ περισσοτέρας, παριστάνουσι δὲ φυσικῶς ἀφ' ἑνὸς μὲν τοὺς τόνους sol♯ re♯ la♯ κ.τ.λ. ἀφ' ἑτέρου δὲ τοὺς τόνους: fa♭. si♭♭, mi♭♭ κ.τ.λ.

Ὑπάρχει τρόπος τις λίαν εὔκολος νὰ γνωρίσωμεν ποῖος εἶνε ὁ τόνος, ὁπόταν μᾶς δίδηται ὁ ἀριθμὸς τῶν πολλῶν ἀλλοιώσεων. Ἀρκεῖ νὰ παρατηρήσωμεν ποσάκις τὸ 7 ἐμπεριέχεται εἰς τὸν δεδομένον ἀριθμόν. Τὸ ὑπόλοιπον θὰ σχηματίζῃ τὸν ὁπλισμὸν τοῦ κλειδίου διὰ τὸν ἁπλοῦν τόνον, ὁ δὲ ἀριθμός, ὁ δεικνύων ποσάκις τὸ 7 ἐμπεριέχεται, θὰ παριστάνῃ τὸ σύνολον τῶν χρωματικῶν ἡμιτονίων ὧν ζητοῦντες τὸ τονικὸν θὰ εὑρίσκομεν τὴν διαφορὰν αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ἁπλοῦ τόνου.

Θέλομεν λ.χ. νὰ γνωρίσωμεν ποῖος τόνος ἀποτελεῖται ἐκ 10 διέσεων.

Τὸ 10 περιέχει ἅπαξ τὸ 7 καὶ ὑπόλοιπον 3. Ὁ ζητούμενος τόνος θὰ εὑρίσκεται κατὰ ἓν ἡμιτόνιον χρωματικὸν ἄνωθεν τοῦ τόνου, ὅστις λαμβάνει τρεῖς διέσεις (τόνος τοῦ la). Δηλαδὴ θὰ εἶνε ὁ la♯.

Τί θὰ εἶνε ὁ τόνος μετὰ 16 ὑφέσεων;

Τὸ 16 περιέχει δύο φορὰς τὸ 7 καὶ ὑπόλοιπον 2. Ὁ ζητούμενος τόνος θὰ εὑρίσκηται κατὰ δύο ἡμιτόνια χρωματικὰ κάτωθεν τοῦ τόνου, ὅστις λαμβάνει δύο ὑφέσεις (δηλαδὴ τοῦ si♭). Ἤτοι εἶνε ὁ si♭♭. Ἐν τῇ καθημερινῇ ὅμως χρήσει δὲν μεταχειριζόμεθα τοὺς τοιούτους τόνους.

Διὰ τούτων τῶν τόνων οὐδέποτε σχηματίζεται ὁ κύριος τόνος τεμαχίου τινός, ἐπειδή, ὡς εἴδομεν, οὐδέποτε ὁπλίζεται τὸ κλειδίον διὰ διπλῶν διέσεων ἢ διὰ διπλῶν ὑφέσεων. Οἱ τοιοῦτοι σπανίως ἀπαντῶνται κατὰ τὸ μέσον τεμαχίου τινός. Οἱ συνθέται ἀντικαθιστῶσιν αὐτοὺς πάντοτε διὰ τῶν συνωνύμων των, οἵτινες εἰσὶ μᾶλλον ἁπλοῖ. Ἐν τούτοις πραγματευόμενοι περὶ τῆς θεωρίας τῶν τόνων, ποιοῦμεν ἐν μέρει λόγον καὶ περὶ τούτων.

Κατὰ τὸ σύστημα δὲ τοῦ χαρακτηρισμοῦ, οἱ τόνοι οἱ ὄντως διάφοροι, εἰσὶ δώδεκα. Ἡ ἁπλοποίησις αὕτη γίνεται ὡς ἐκ τῶν ἁρμονικῶν σχέσεων. Οὕτως εἰς τὴν θέσιν τοῦ sol♯, μετὰ ὀκτὼ διέσεων (μιᾶς διπλῆς καὶ ἑξ ἁπλῶν) δυνάμεθα νὰ λάβωμεν τὸν τόνον la♭ μὲ τέσσαρας ὑφέσεις.

Τόνος τοῦ sol♯

Ἁρμονικὰ φθογγόσημα { sol♯ la♯ si♯ do♯ re♯ mi♯ fa x
la♭ si♭ do re♭ mi♭ fa sol♭

Τόνος τοῦ la♭

Οἱ τόνοι οἵτινες πρὸς ἀλλήλους ἔχουσι μίαν τοιαύτην σχέσιν ὀνομάζονται ἁρμονικοί.

Ὑπάρχουσιν, ὡς εἴδομεν, 7 φθογγόσημα φυσικά, 7 ἐν διέσει, 7 ἐν ὑφέσει, 7 ἐν διπλῇ διέσει, 7 ἐν διπλῇ ὑφέσει, τὸ ὅλον 35 φθογγόσημα. Ἕκαστον λαμβανόμενον διὰ τονικὸν μᾶς δίδουσιν 35 τόνους. Ἐκ τούτου τοῦ ἀριθμοῦ ἀφαιροῦμεν τοὺς ἔχοντας τριπλᾶς διέσεις ἢ ὑφέσεις, ἐπειδὴ δὲν εἶναι ἐν χρήσει, μήτε ὑπάρχουσιν ἰδιαίτερα σημεῖα πρὸς παράστασιν αὐτῶν. Μᾶς μένουσι διαδοχικοὶ τόνοι 29. Ἕνεκα ὅμως τῶν ἁρμονικῶν σχέσεών των καταντῶσι 12 ὄντως διάφοροι, ἐπειδὴ ἐκτὸς τοῦ μετασχηματισμοῦ, 12 εἰσὶν οἱ φθόγγοι κατὰ τὴν ἔκτασιν μιᾶς ὀκτάβας.

Γνωρίζομεν ἤδη ὅτι ἐπὶ τῆς κλίμακος τῆς παραγωγῆς τῶν τόνων τὸ ν' ἀνέλθωμεν ἓν διὰ πέντε, εἶνε τὸ αὐτὸ ὡς νὰ προσθέσωμεν δίεσιν ἢ ν' ἀποκόψωμεν μίαν ὕφεσιν καὶ τοὐναντίον τὸ νὰ κατέλθωμεν ἓν διὰ πέντε εἶνε τὸ αὐτὸ ὡς νὰ προσθέσωμεν μίαν ὕφεσιν ἢ ν' ἀποκόψωμεν μίαν δίεσιν. Οἱ ἁρμονικοὶ λοιπὸν τόνοι ἀπομακρυνόμενοι κατὰ δώδεκα διὰ πέντε, θὰ ἔχωσι πρὸς ἀλλήλους διαφορὰν δώδεκα ἀλλοιώσεων.

Ἐκ τούτου ἕπεται ὅτι αἱ διαδοχικαὶ ἀλλοιώσεις τόνου τινός, προστιθέμεναι μὲ τὰς ἀντιστρόφους ἀλλοιώσεις τοῦ ἁρμονικοῦ τόνου, παράγουσι πάντοτε τὸν ἀριθμὸν δώδεκα. Οὕτως ὁ τόνος τοῦ fa♯, ὅστις λαμβάνει ἓξ διέσεις ἔχει ὡς ἁρμονικὸν τὸν τόνον sol♭, ὅστις ὡσαύτως λαμβάνει ἓξ ὑφέσεις (τὸ ὅλον 12)· ὁ τόνος re♭, ὅστις λαμβάνει πέντε ὑφέσεις, ἔχει δ' ἁρμονικὸν τὸν τόνον do♯, ὅστις λαμβάνει ἑπτὰ διέσεις (τὸ ὅλον 12.)

Ἡ ἀναγκαία αὕτη σημείωσις μᾶς ἀπαλλάττει νὰ ἀποστηθίζωμεν τὸν πίνακα τῶν ἁρμονικῶν τόνων, ἐπειδὴ ὅταν μᾶς δοθῶσιν αἱ ἀλλοιώσεις τόνου τινός, τότε ἀμέσως ἐκ τούτου γνωρίζομεν τὰς οὐσιώδεις ἀλλοιώσεις τοῦ ἁρμονικοῦ τόνου.

(ἕπεται συνέχεια)

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΤΟΥ 21 22 ΚΑΙ 23 ΤΕΥΧΟΥΣ

51. Πίθηκος

Ἔλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Π. Α. Παπαθανασίου ἐκ Πατρῶν, ὁ κ. Πέτρος Δημητριάδης ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Θρ. Βλησίδης ἐξ Ἀθηνῶν, ἡ Δὶς Κικὴ Μερλοπούλου ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἡ Δὶς Εἰρήνη Ν. ἐξ Ἀθηνῶν.

52. Πατὴρ-ἀήρ.

Ἔλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Θρ. Βλησιδης ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Νικόλ. Τραυλὸς ἐξ Ἀργοστολίου, ἡ Δὶς Εὐφρ. Καλέργη ἐκ Πειραιῶς καὶ ἡ Δὶς Εἰρήνη Ν. ἐξ Ἀθηνῶν.

53. Μὴ ἀγαπήσῃς ἀσκόπως.

Ἔλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Π Α.Παπαθανασίου ἐκ Πατρῶν ὁ κ. Θρ. Βλησίδης ἐξ Ἀθηνῶν,ἡ Δὶς Κικὴ Μερλοπούλου ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἡ Δὶς Εἰρήνη Ν. ἐξ Ἀθηνῶν.

54. Ἡ Ῥάπτρια τρώγει.

Ἔλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Π. Α. Παπαθνασίου ἐκ Πατρῶν, ὁ κ. Δ. Παπανικολάου ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Τραυλὸς ἐξ Ἀργοστολίου καὶ ἡ Δὶς Εἰρήνη Ν. ἐξ Ἀθηνῶν.

55. Ὁ Θεός.

Ἔλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Π. Α. Παπαθανασίου ἐκ Πατρῶν, ὁ κ. Θρασ. Βλησίδης ἐξ Ἀθηνῶν, ἡ Δὶς Εὐφροσύνη Καλέργη ἐκ Πειραιῶς καὶ ἡ Δὶς Εἰρήνη Ν. ἐξ Ἀθηνῶν.

56. Ὁ Ἔρως

Ἔλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Π. Α. Παπαθανασίου ἐκ Πατρῶν ἡ Δὶς Κικὴ Μερλοπούλου ἐξ Ἀθηνῶν ὁ κ. Θρ. Βλησίδης ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἡ Δὶς Εἰρήνη Ν. ἐξ Ἀθηνῶν.

57. Οἱ διανομεῖς ἐκουράσθησαν.

Ἔλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Π. Α. Παπαθανασίου ἐκ Πατρῶν, ὁ κ. Θρ Βλησίδης ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Δ. Παπανικολάου ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ὁ κ. Ἀλεξ. Μιχαηλίδης ἐξ Ἀθηνῶν.

58. Ἰησοῦς Χριστὸς Θεοῦ υἱὸς Σωτήρ.

Ἔλυσαν αὐτὸ ἡ Δὶς Ἀντιγόνη Πρίντεζη ἐξ Ἀθηνῶν ὁ κ. Π. Α. Παπαθανασίου ἐκ Πατρῶν ὁ κ. Γ. Σ. Διακόπουλος ἐκ Σύρου καὶ ὁ κ. Ἀλέξ. Μιχαηλίδης ἐξ Ἀθηνῶν.

59. Τὸ ἄνθος.

Ἔλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Θρ. Βλησίδης ἐξ Ἀθηνῶν ὁ κ. Δ. Παπανικολάου ἐξ Ἀθηνῶν, ἡ Δὶς Εὐφρ. Καλέργη ἐκ Πειραιῶς καὶ ἡ Δὶς Εἰρήνη Ν. ἐξ Ἀθηνῶν.

60. Τῆνος-Κτῆνος.

Ἔλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Θρ. Βλησίδης ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἡ Δὶς Εἰρήνη Ν. ἐξ Ἀθηνῶν.

61. Ὁ δυστυχὴς πάσχει μόνος.

Ἔλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Π. Α. Παπαθανασίου ἐκ Πατρῶν καὶ ἡ Δὶς Εἰρήνη Ν ἐξ Ἀθηνῶν.

ΕΝΙΑΥΣΙΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΛΥΣΕΩΝ

Τὰς περισσοτέρας λύσεις αἰνιγμάτων ἀπέστειλεν ἡ ἐξ Ἀθηνῶν Εἰρήνη Ν. ἑπομένως λαμβάνει καὶ τὸν ὑποσχεθέντα τόμον τῆς «Φύσεως».

ΜΑΧΑΛ

ΝΕΟΝ ΑΝΤΙΦΑΡΜΑΚΟΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΦΑΛΑΚΡΟΤΗΤΟΣ

THE INFALLIBLE GYPSY HAIR PRODUCER

Γενικὸς πράκτωρ διὰ τὴν Αἴγυπτον καὶ Ἀνατολὴν

Δ. Α. ΜΑΡΟΥΣΣΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Καΐρῳ

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Λήξαντος τοῦ Δευτέρου Ἔτους τῆς Γ'. Περιόδου τῆς Φύσεως παρακαλοῦνται ὅσοι ἐκ τῶν ἡμετέρων Συνδρομητῶν καθυστεροῦσι εἰσέτι τὴν συνδρομήν των, εὐαρεστούμενοι ὅπως μᾶς ἀποστείλωσιν ταύτην συντόμως πρὸς τακτοποίησιν τῶν βιβλίων μας.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΑΛΕΞ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΕΛΕΙΟΦΟΙΤΟΥ ΤΗΣ ΝΟΜΙΚΗΣ

Ἐξεδόθη κομψότατον τεῦχος περιέχον σειρὰν ὡραίαν κοινωνικῶν καὶ διδακτικῶν διηγημάτων ὅπερ συνιστῶμεν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις.

Τιμᾶται ἁπλοῦν δρ 1 καὶ χρυσόδετον δρ. 3. Εὑρίσκεται δὲ παρ' ἅπασι τοῖς βιβλιοπώλαις.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ,,

Ε. Κ. Novorossisk. Ἐπιστολὴ καὶ συνδρομή σας ἐλήφθη. Ταχυδρομικῶς ἐγράψαμεν καὶ ἀναμένομεν νεωτέραν σας.— Σ. Ρ. Σουλινᾶ. Συνδρομή σας ἐλήφθη καὶ ἐξοφλήσαμεν λο)σμόν σας.— Π. Γ. Καφ- Ζαγιάτ. Εὐχαριστοῦμεν δι' ὅια γράφετε. Ἐλπίζομεν τελειώσητε ὑπόθεσιν φίλου. Λαχείου ἀντικείμενον προσεχῶς πέμπομεν.— Α Ψ Σμύρνην. Δελτάριον ἐλήφθη, ἀπηντήσαμεν. Ἀναμένομεν νεωτέραν σας.— Ν. Ν. Λάρισσαν. Δελτάριον ἐλήφθη· Ταχυδρομικῶς ἀπηντήσαμεν.— Μ. Ψ. Κάϊρον. Ταχυδρομικῶς λαμβάνετε ζητηθείσας πληροφορίας.— Γ. Α Ρέθυμνον Ἐλήφθη ἡ συνδρομή σας. Εὐχαριστοῦμεν πολύ. Ταχυδρομικῶς λαμβάνετε τὴν ἀπόδειξίν σας.— Γ. Φ. Κάϊρον. Σειρὰν ἐφημερίδων σᾶς ἀπεστείλαμεν.— Κ. Δ Πιτέστι. Ἐλήφθησαν ἔχει καλῶς. Θὰ φροντίσωμεν.—Γ. Χ. Ὑδραν Ἐπιστολὴ καὶ δραχ. 63,50 ἐλήφθησαν καὶ σᾶς εὐχαριστῶ πολύ· ταχυδρομικῶς γράφομεν.— Κλ, Κ. Τρίκωμον Καρπανίας. Ἐπιστολὴ μετ' ἐσωκλείστου ἀποδείξεως ἐλήφθη καὶ εὐχαριστοῦμεν πολὺ διὰ τὰς ἐν αὐτῷ πληροφορίας. Ἤδη ἀναμένομεν ἐπιστολὴν τοῦ κ. Ρ.— Δ. Κ Γαστούνην. Συνδρομή σας ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν πολύ. Σ. Κ. Σάμην. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν —Γ. Π. Πάτρας. Δελτάριον ἐλήφθη καὶ ἀναμένομεν ὡς γράφετε ἔμβασμα ἀμφοτέρων τῶν συνδρομητῶν.— Μ. Α. Θεσσαλονίκην. Δελτάριον ἐλήφθη καὶ ἀποροῦμεν καθ.σον ὁ κ. Φ. δὲν μᾶς εἶχε δηλώσει οὔτε ἐγγραφήν σας οὔτε πληρωμὴν συνδρομῆς. — Κ. Σ. Αλεξάνδρειαν. Δελτάριον ἐλήφθη, παραγγελία σας στέλλεται προσεχῶς. — Σ. Κ Ἀγ. Εὐφημίαν Συνδρομὴ ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν πολύ.—Δ. Μ. Batoum Εἰς ἀπάντῆς ἐπιστολῆς σας ἐσύραμεν τραβικτικὴν ἐπ' ὀνόματί σας.—Θ. Κ. Μελίτην Δελτάριον ἐλήφθη. Ἀγγελίαι ἑτοιμασθεῖσαι ἀποστέλλονται σήμερον ἢ αὔριον ταχυδρομικῶς.— Ε. Κ. Ὀδησσόν. Χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν πολύ.—

Ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Κατοστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου